

2020 m. gruodžio mėn.

INFORMACINIS LEIDINYS

* **NS pareiškimas dėl naujosios vyriausybės ir Lietuvos valstybės ateities** - 2 p.

* **Krescencijus Stoškus. Skaitome Vyriausybės programą (balzamuoti gyvuliai, prijaukinti gyvuliai, maži paršeliai...)** - 4 p.

* **Algimantas Rusteika. Piliетinio paklusnumo visuomenė** - 9 p.

* **Nacionalinis susivienijimas reikalauja atmesti antikonstitucinį asmenvardžių rašymo projektą** - 11 p.

* **NS kreipimasis dėl vardų ir pavardžių rašymo asmens dokumentuose** - 12 p.

* **Vytautas Sinica. Antikonstitucinė LLRA programą gyvendins leftistai?** - 13 p.

* **Laima Kalėdienė. Vilniaus valdžios beraščiai vėl kėsina į Lietuvos istoriją** - 15 p.

* **Romualdas Žekas. Kai azimutas neaiškus, visi vėjai nepalankūs** - 15 p.

* **Rasa Čepaitienė. Smegenų plovimas be jokių skrupulų** - 16 p.

* **Ramūnas Aušrotas. Aš meldžiuosi už tylicią Lenkiją, už mūsų tikėjimo brolius ir seseris** - 18 p.

* **Vytautas Radžvilas. E. Dobrovolska - tobula ministrė** - 19 p.

* **Laisvės premija – kunigui Robertui Grigui!** - 21 p.

* **Justas Stankevičius. Giuliani spaudos konferencija: masinis rinkimų klastojimo sąmokslas?** - 22 p.

* **Vidmantas Valiušaitis. Žmonės be istorinės atminties – moka daugiau** - 23 p.

* **Liudvikas N. Rasimas. Prisiekiu ginti** - 27 p.

* **Jurga Lago. Lietuva turi paskutinį šansą. Būkite atidūs, nes tuoj spręsis mūsų rytdiena** - 28 p.

* **Algimantas Rusteika: Nelabai nacionalinė idėja Lietuvai! (Naujametinė jūmoreska)** - 29 p.

* **Vytautas Sinica. Metų derybose laimi ir lenkai, ir britai** - 30 p.

Vytautas Radžvilas.

Mes vis dėlto mėginsime priešintis iki galo

Galima ir toliau įtikinėti bei guosti save ir kitus, kad nieko ypatingo nevyksta.

Vis dėlto vyksta: jau atvirai grįžtama į sovietmetį atsisakant visko, dėl ko 1990 m. buvo atkurta savo valstybė.

Tai tik pradžia: Naujosios Vyriausybės – jos ideologijos, programinių nuostatų ir jų įgyvendinimo padarinių Lietuvai net ne ilguoju, o artimiausiu ir vidutiniu laikotarpiu vertinimas¹

Kaip ir prognozuojama NS pareiškime, nedelsiant imtasi veiksmų griauti valstybinį lietuvių kalbos statusą ir ardyti lietuvių kalbos abėcėlę per keičiamas asmenvardžių rašybos oficialiuose dokumentuose taisykles faktiškai įteisinant joje kitų kalbų abėcėlių raides²

Taip pat iš karto aiškėja, kad Lietuvoje toliau bus stiprinama totalitarinė viešojo kalbėjimo kontrolė ir kryptingai ruošiamą dirva „Neapykantos nusikaltimai ir neapykantos kalba – kokių priemonių imasi Lietuva, siekdama mažinti problemos mastą?“³ įtvirtinti baudžiamąją atsakomybę³ už daugelyje Vakarų šalių jau tapusius kasdienybe vadinamuosius „neapykantos nusikaltimus“, kurie iš esmės yra ne kas kita, o SSRS įprasto kaltinimo „antisovietinė agitacija ir propaganda“ šiuolaikiška ir „vesternizuota“ atmaina.

Keli pirmuosius naujosios valdžios veiksmus ir jų politinį kontekstą bei prasmę atskleidžiantys tekstai:

Mindaugas Karalius. Rašyba valstybine kalba – ne „trijų raidžių“ klausimu^[4].

Nacionalinis susivienijimas reikalauja atmesti antikonstitucinį asmenvardžių rašymo projektą^[5].

Liudvikas N. Rasimas. Prisiekiu ginti^[6].

Vytautas Radžvilas. E. Dobrovolska – tobula ministrė^[7].

Rasa Čepaitienė^[8].

Ramūnas Trimakas. Bolševizmo dvasia gyva, totalitarizmas grąžinamas septynmyliais žingsniais^[9].

Laima Kalėdienė. Vilniaus valdžios beraščiai vėl kėsina į Lietuvos istoriją^[10].

1 <https://susivienijimas.lt/straipsniai/nacionalinis-susivienijimas-pareiskimas-del-naujosios-vyriausybės-ir-lietuvos-valstybės-ateities/>

2 <http://www.propatria.lt/2020/12/nacionalinio-susivienijimo-kreipimasis.html>

3 <https://www.pozicija.org/andrius-dauksnys-su-zmogaus-teisiu-diena-tik-neinkskite-del-savo-teisiu/>

4 <http://www.propatria.lt/2020/12/mindaugas-karalius-rasyba-valstybine.html>

5 <http://www.propatria.lt/2020/12/nacionalinis-susivienijimas-reikalauja.html>

6 <http://www.propatria.lt/2020/12/liudvikas-n-rasimas-prisiekiu-ginti.html>

7 <http://www.propatria.lt/2020/12/vytautas-radzvilas-e-dobrovolska-tobula.html>

8 <http://www.propatria.lt/2020/11/rasa-cepaitiene-diskriminacija.html>

9 <http://www.propatria.lt/2020/11/ramunas-trimakas-bolsevizmo-dvasia-gyva.html>

10 <http://www.propatria.lt/2020/12/laima-kalediene-vilniaus-valdžios.html>

Paskutinė žinia: Jūtiūbė paskelbė, kad nuo šiol cenzūros visus, kurie abejoja, ar JAV prezidento rinkimai buvo sąžiningi.¹¹ Ir pasiūlė žiūrėti tai, ką rodo „patikimos“ kompanijos ABC, NBC, USA Today, CNN ir CBS News. Tokio masto cenzūros, kai draudžiama aptarinėti daug klausimų keliantį faktą, dėl kurio vis dar vyksta net oficialūs teisminiai ginčai, pavyzdžių reikėtų paieškoti net SSRS laikais.

Blieka apsispręsti ir pasirinkti: pasyviai stebėti ir laukti, kol spėta visiškai susovietinti ir istorinę atmintį, tautinę ir valstybinę jauseną (apie savimonę beprasmiška kalbėti) vėlyvojo sovietmečio komsomolo karta galutinai sunaikins Lietuvą, kuri griaunama nuožmiau ir sparčiau, negu tada, arba kviečiu jungtis ir dirbti kartu¹².

Kaip rodo šie pareiškimai, mes vis dėlto mėginsime priešintis iki galo. Neturime net menkiausių iliuzijų, kad nieko nedarant Lietuva dar turi nors kokių galimybių išlikti ir neišnykti per artimiausius 30-40 metų, kaip prognozuoja jai tokios pabaigos nuoširdžiai linkintis prof. A. Bumblauskas ir jo draugai. Mūsų padėtis labai primena XIX a. vidurio būklę, kai baudžiauninkų, o vėliau iš baudžiaivos paleistų valstiečių tauta net nesuprato, kas ji yra, gyveno šia diena ir nesustabdomai tirpo.

Nebūtų atsiradusi saujelė sąmoningų, o svarbiausia – su tokia baigtimi nesusitaikiusių valingų ir ryžtingų žmonių, kurie išsižadėjo konformizmo laiduojamos asmeninės gerovės ir apsisprendė veikti – joks XIX a. Atgimimo stebuklas nebūtų įvykęs. Šiandien būtinas panašus apsisprendimas, arba Lietuvos neliks.

<https://www.pozicija.org/vytautas-radzvilas-mes-vis-delta-meginsime-priesintis-iki-galo/>

¹¹ <https://blog.youtube/news-and-events/supporting-the-2020-us-election>

¹² <https://susivienijimas.lt/prisijunk/>

DĖL NAUJOSIOS VYRIAUSYBĖS IR LIETUVOS VALSTYBĖS ATEITIES

NS pozicija

Politinės partijos Nacionalinis susivienijimas

Pareiškimas

2020 m. gruodžio 3 d.

2020 m. Lietuvos Respublikos Seimo rinkimai atvėrė kelią į valdžią Tėvynės Sąjungos-Lietuvos krikščionių demokratų, Lietuvos liberalų sąjūdžio ir Laisvės partijų koalicijai. Šios trys partijos pradėjo naujos Vyriausybės formavimą. **Lietuvos valstiečių ir žaliųjų vedama koalicija rinkimus pralaimėjo, nes visą savo valdymo laikotarpį nesiryžo iš esmės keisti konservatorių ir liberalų po 2008 m. rinkimų įtvirtintos neoliberalios ekonominės ir socialinės politikos.** 2016 m. laimėjusios rinkimus partijos **nesugebėjo atsisakyti „globalios Lietuvos“ vizija grindžiamos 2012 m. Valstybės pažangos strategijos** „Lietuvos pažangos strategija „Lietuva 2030“, kuri yra radikaliausias Lietuvos istorijoje šalies totalinio perkūrimo projektas.

1. **Nebuvo imtasi realių veiksmų stabdyti** globalių galios centrų ir jiems Lietuvoje tarnaujančių neoliberalių ir neokomunistinių visuomeninių ir politinių jėgų vykdomą visuomenės tautinės ir valstybinės jausenos ir savimonės, **istorinės ir Laisvės kovų atminties ir prigimtinės šeimos griovimą.**

2. Nemėginta stabdyti visose viešojo gyvenimo srityse stiprėjančių antidemokratiškos ir totalitarinių tendencijų. **Nebuvo užkirstas kelias masinei antitautinės ir antivalstybinės propagandos sklaidai,** ideologinės cenzūros, diskriminavimo ir persekiojimo už „neteisingas“ pažiūras apraiškoms.

3. Valdantieji neįsiklausė į pagrįstus reikalavimus **grąžinti visuomenei faktiškai privatizuotą Nacionalinį transliuotoją** ir netrukdė jo paversti ne tik globalistinės ideologijos ir antilietuviškos ardomosios propagandos, bet ir jų pačių beatodairiško puolimo ir šmeižimo įrankiu.

Nors įvykę Seimo rinkimai formaliai atitiko procedūrinės demokratijos normas, bet dalyvavimo juose sąlygos ir jų organizavimo tvarka galutinai **atskleidė Lietuvos politinės ir partinės sistemos ydingumą.** Demokratinių rinkimų kultūra Lietuvoje smuko, neužtikrinus realios rinkimuose dalyvavusių politinių jėgų konkurencijos, kuri yra būtina laisvų, konkurencinių ir sąžiningų rinkimų sąlyga.

1. Iš mokesčių mokėtojų pinigų išlaikomos nomenklatūrinės globalistinės-sisteminės **partijos turėjo išskirtines sąlygas** rinkimų kampanijoje prieš mažesnes, tautos ir valstybės interesus ginančias politines jėgas.

2. **Rinkimai vyko informacinės blokados ir faktinės „neteisingų“ pažiūrų ideologinės ir politinės cenzūros sąlygomis.** Vietoje visaverčių rinkimų dalyvių politinių debatų organizuoti iš anksto surežisuotos ir viešosios nuomonės formuotojų (influencerių) griežtai kontroliuojamos „politinių diskusijų“ parodijos (ydingos „sociologinės demokratijos“ praktikos).

3. Svarbų vaidmenį išskaidant ir išblaškant esminių permainų Lietuvoje siekiančių rinkėjų balsus suvaidino Kartu solidarumo-Santalkos Lietuvai, Krikščionių sąjungos ir Lietuvos centro-tautininkų partijų vadovai, kurie, iš savanaukiškų paskatų **klaidindami ir apgaudinėdami savo partijų narius ir rėmėjus,** paverė jų vadovaujamas organizacijas tariamą antisistemiškumą imituojančiomis ir nomenklatūrinio-oligarchinio režimo tikslams tarnaujančiomis

partijomis, skirtomis tik piliečių nepasitenkinimo garui išleisti.

2020 m. Seimo rinkimai atspindėjo vykstantį Lietuvos politinės raidos lūžį. Pirmą kartą per atkurtosios Nepriklausomybės laikotarpį į **politinę areną iškilo radikalai ideologizuota politinė oraganizacija. Valdančiosios koalicijos nare tapo Laisvės partija – ideologiškai išsigryninusi atvirai totalitarinė neokomunistinė partija.** Ši partija – Lietuvą sovietinės okupacijos laikotarpiu administravusios LKP tiesioginė ideologinė įpėdinė ir nuosekli jos idėjų ir vykdytos politinės programos paveldėtoja ir tęsėja. **Laisvės partijai būdingas ideologinis ir politinis nuoseklumas leidžia jai primesti savo politinę valią** ir programines nuostatas koalicijos partnerėms, pirmausia – didžiausią frakciją Seime turinčiai, tačiau ideologiškai margai ir politiškai **amorfiškai ir bevalei TS-LKD partijai.** Pasinaudodama savo ideologiniu pranašumu Laisvės partija yra užsibrėžusi ir atvirai deklaravusi siekį primesti koalicijos partnerėms formuojamos vyriausybės programą ir politiką grindžiančias ideologines nuostatas ir lemti tolesnės šalies politinės raidos kryptį. Patvirtinus naująją Vyriausybę bus dar nuosekliau ir drastiškiau įgyvendinama neokomunistine ideologija grindžiama „Lietuvos pažangos strategija „Lietuva 2030“, kurios galutinis tikslas yra sunaikinti lietuvių tautą ir Lietuvos valstybę. Iš esmės bus tęsiama sovietinių okupantų svajota įgyvendinti „Lietuvos be lietuvių“ programa.

Iš naujos koalicijos sutarties ir pirmųjų naujos kadencijos Seimo sprendimų aiškėja šie formuojamos Vyriausybės politiniai siekiai:

- visiškai įtvirtinti „politinio korektiškumo“ vardu dangstomą totalinę viešojo ir privataus piliečių gyvenimo ideologinę ir politinę kontrolę; išplečiant propagandinio indoktrinavimo neokomunistine ideologija masą, griežtinti mąstymo, sąžinės ir pažiūrų „pilietinę“ kontrolę bei cenzūrą, įstatymiškai įtvirtinti administracinę ir teisinę persekiojimą už kitamintystę dangstant jį kova su tariamąja „neapykantos kalba“; įteisinti kaip normą jau dabar egzistuojančias nebaudžiamojo pobūdžio (mobingas, viešos patyčios, atleidinėjimas iš darbo pramanytomis dingstimis) susidorojimo su „neteisingai mąstančiais“ asmenimis praktikas;

- galutinai nukirsti Lietuvos dvasines ir istorines šaknis ir sugriauti jos krikščioniškąjį civilizacinį tapatumą; krikščionybė bus dar nuosekliau stumiami ne tik iš viešojo gyvenimo, bet ir varžomos privataus ugdymo pagal krikščioniškojo tikėjimo ir moralės principus galimybės, kartu skatinant ir remiant vadinamosios „evangelinės“, tai yra, neokomunistinei „atviros visuomenės“ ideologijai neprieštaraujančios imitacinės „krikščionybės“ plėtrą ir sklaidą visuomenėje, Katalikų bažnyčioje ir kitose krikščioniškose religinėse bendruomenėse;

- toliau naikinant lietuvių tautą kaip savitą etnokultūrinę, kalbinę, istorinę ir politinę bendriją bus nuosekliai administraciniais ir finansiniais svertais stabdoma lietuvių kultūros laisva plėtra ir raiška pirmenybę teikiant „multikultūriniais“ projektams; lietuvių kalba bus menkinama ir stumiami iš viešojo gyvenimo neformaliai griaužiant jos valstybinį statusą, skatinant kalbos darymą ir įtvirtinant anglų kalbą kaip valstybinę kalbą; bus dar labiau važomi ir ideologiškai kontroliuojami visų sričių lituanistiniai tyrinėjimai ir jos dalykų akademinis mokymas bei sklaida visuomenėje menkinant jų svarbą ir prestižą ir ribojant valstybės paramą „nepolitikorektiškiems“ lituanistiniais projektams;

- vykdant jau sovietmečiu mėgintą įgyvendinti tikslą sukurti „Lietuvą be lietuvių“ bus tęsiama piliečių nelygybę ir atskirtį didinanti bei skatinanti juos emigruoti ir išsivaikščioti po pasaulį radikalai neoliberali ekonominė ir socialinė politika, kuria bus siekiama dar didesniu mastu ir sparčiau tęsti sovietmečiu sąmoningai vykdytą dirbtinio tautų perkėlinėjimo, maišymo ir asimiliavimo bei Lietuvos kolonizavimo programą masiškai gabenant nekvalifikuotą, pigią ir kultūriškai svetimą darbo jėgą ir paverčiant lietuvius pasmerkta asimiliuotis ir visiškai išnykti mažuma jų pačių nuo amžių apgyvendintoje žemėje;

- įgyvendinant tikslą sugriauti prigimtine šeimą kaip žmogiškosios ir tautinės gyvasties kūrėją ir perdavėją, pirminį ir svarbiausią dorinio ugdymo židinį ir kultūrinės tradicijos saugotoją bei tęsėją, o mūsų dienomis ir pagrindinę pasipriešinimo stiprėjančiam totalitariniam valdymui ir asmens bei visuomenės totaliniam pavergimui atramą, bus prievartinėmis ir vis brutalesnėmis priemonėmis primetinėjama ir masiškai diegiama totalitarinė neokomunistinė genderizmo ideologija, kurios galutinis įtvirtinimas laikomas Lietuvoje stiprėjančio represinio politinio režimo būtina viešpatavimo ir išlikimo sąlyga;

- naikinant paskutinius Lietuvos valstybės likučius bus toliau įgyvendinama neoliberalistinė „minimalios valstybės“ koncepcija, kryptingai vykdomo „privatizavimo“ būdu siaurinant ir naikinant ne tik piliečių bendrąjį gerį laiduojančias, bet ir pačios valstybės egzistavimą įprasminančias ir pateisinančias jos atliekamas viešųjų gėrybių teikėjos funkcijas, kurias praradusi ji apskritai nebebus reikalinga kaip lietuvių tautos išlikimą amžiams ir jos tvarią politinę ir istorinę būti turintys garantuoti saugūs ir būtini namai.

„Globalios Lietuvos“ viziją užsibrėžusių iki galo įgyvendinti TS-LKD, Liberalų sąjūdžio ir Laisvės partijos programiniai siekiai kyla iš valdančiąją koaliciją sudariusių politinių jėgų atvirai arba faktiškai išpažįstamos liberalkomunistinės ideologijos. Savo pamatinėmis nuostatomis ir tikslais ši ideologija iš esmės nesiskiria nuo ortodoksinio

komunizmo ideologijos, kuria sovietmečiu buvo grindžiamos ir teisinamos okupacinio režimo pastangos sunaikinti krikščionybę, lietuvių tautą ir valstybę. Naujosios Vyriausybės pasiryžimas toliau įgyvendinti Lietuvos pažangos strategiją „Lietuva 2030“ vadovaujantis ją įkvėpusios patobulintos „vakarietiškos“ neokomunistinės ideologijos gairėmis kelia grėsmę, kad Lietuva toliau nyks sparčiau negu sovietmečiu ir jau artimoje ateityje šis nykimas taps negrįžtamas.

Sustabdyti neregėtą užmojų įgyjantį Lietuvos ištautinimą ir išvalstybinimą įmanoma tik sutelktomis visų Lietuvą mylinčių ir trokštančių ją išsaugoti piliečių pastangomis.

Kreipiamės į visus geros valios patriotiškus Lietuvos žmones ir kviečiame kartu stoti į kovą už Lietuvos išlikimą – jos garbę, laisvę ir gyvybę.

Pasiryžusius tapti mūsų bendražygiais (NS nariais arba rėmėjais) kviečiame registruotis šiuo adresu: <https://susivienijimas.lt/prisijunk/>

Politinės partijos Nacionalinis susivienijimas valdyba

<https://susivienijimas.lt/straipsniai/nacionalinis-susivienijimas-pareiskimas-del-naujosios-vyriausybes-ir-lietuvos-valstybes-ateities/>

Krescencijus Stoškus. Skaitome Vyriausybės programą (balzamuoti gyvuliai, prijaukinti gyvuliai, maži paršeliai...)

ENTUZIAZMAS, GALIMYBĖS IR VALINGOS
UTOPIJOS

Pamatinės nuostatos

Labai nemalonu šiandien kritiškai kalbėti apie Vyriausybę, ant kurios pečių gula didžiulė atsakomybė už pandemijos suvaldymą. Bet mūsų pastabos nė kiek neprieštarauja tam tikslui, kuris vadinamas Lietuvos gerove.

Visi, kas tik netingi dabar kalba apie naujos Vyriausybės programą. Ir ne be pagrindo. Vyriausybė jauna, suformuota naujoviškai. O laikas sunkus, reikalaujantis išmanymo. Visiems rūpi pamatai, ant kurių ši valdžia statoma. Bet dažnai atrodo, kad nedaug kas yra ją atidžiai perskaitę.

Šiaip ar taip, bet šiuolaikiniam skubančiam žmogui 124 psl. tekstas yra aiškiai per ilgas. Nemanau, kad tai padaryta sąmoningai. Bet kad jis perdėtai žodingas – tai tiesa. Kad pats tu nenusidėčiau, čia aptarsiu vien tik pamatines nuostatas, ant kurių laikosi visa programa.

Pažadai

O ji gana iškalbinga. Daug kas šią programą vadina Ingridos Šimonytės programa. O man susidaro įspūdis, kad ją rašė ne visai vienodų pažiūrų, o gal ir savo apibrėžtų įsitikinimų neturintys žmonės. **Programa gana publicistiška.** Joje entuziazmo ir gerų norų labai daug.

Iki šiol dar neteko skaityti tokios politikų programos,

kurioje būtų tiek daug pažadų atsiverti visuomenei, nepaliaujamai su ja diskutuoti, derinti įvairių jos grupių interesus, nepalikti be valdžios dėmesio nė vieno žmogaus. O pasiryžimas imtis atsakomybės tiesiog fantastinis. Nė kiek ne mažiau fantastiniai ir įsipareigojimai. Bet politikoje stebuklų nebūna. Ir vien tai jau kelia įtarimą.

Tekstas

Skaitant pagrindines vyriausybės nuostatas, pažadų ir įsipareigojimų solidumą **sumenkina ne tik utopiniai uždaviniai, bet ir nerūpestingas, neatsakingas teksto parengimas: minčių prieštaravimai, menkai motyvuoti teiginiai**, nuolatinis tų pačių postulatų kartojimas, perpasakojimai, **tokios dviprasmybės bei alogiškumai kaip antai „vystyti verslo plėtrą“, „rasti sprendimus pasaulinėms tendencijoms“, „efektyvus mobilumas“, „visuotinė pandemija“, nesunormintas terminų vartojimas (pvz. skaitmeninimas“ ir „skaitmenizavimas“),** korektūros klaidos ir panašūs dalykai.

Nemanau, kad mūsų naujoji vyriausybė negalėjo surasti vieno kvalifikuoto redaktoriaus, kuris ne tik būtų perskaitęs tekstą ištisai, suvienodinęs stilių, išbraukęs

įkyriai pasikartojančias vietas, bet ir atkreipęs dėmesį į loginius prieštaravimus bei nemotyvuotus teiginius.

Pirmiausia tai sujaukia ir užtamsina reiškiamas mintis. O tai savo ruožtu verčia kartoti jau parašytas mintis. Be to, **šitoks tekstas rodo nepagarbą ne tik programos valstybinei paskirčiai, bet ir skaitytojui**, kuriam politiškai neturėtų būti abejingi.

Blogai yra gerai

Programa parengta sunkiu laiku, todėl galima suprasti, kodėl stengiamasi padrasinti visuomenę, įkvėpti jai optimizmo. Bet vargu ar tai įmanoma padaryti teigimu, kad blogai yra gerai.

Bet tegul kalba patys autoriai: „Visuotinė pandemija [autoriai, matyt, nėra išsiaiškinę, kad πανδημία ir yra visuotinis], klimato kaita, globalizacija, gyventojų senėjimas ir technologinė raida <...> ne tik stiprina nesaugumą ir nerimą dėl ateities, bet ir kuria tarpusavio bendrumo jausmą, stiprėjančią žmonių pasitikėjimą vieni kitais ir savo valstybe, teikia geresnės ateities viltį.“

Tai panašu į sofizmą, kuris vyresnės kartos žmonėms pernelyg primena šūkius iš anų laikų, kai šachtose įkalinti, badaujantys ir „kolchozuose“ **užuiti žmonės buvo agituojami galvoti ne apie „laikinus sunkumus“, bet džiaugtis žengimu į šviesią žmonių ateitį.**

Naujas pažangos lapas

Šios nuostatos sofistinis optimizmas pratęsimas ir konkretizuojamas 4-toje pastraipoje. **Čia pateikiamas dar ciniškesnis ir labiau literatūrinę fantaziją primenantis „komentaras“:** „Vyraujantis neapibrėžtumas (kai nežinome, kaip ilgai, kokia imtimi virusas veiks ir kokia bus jo galutinė įtaka) sukuria prielaidas naujai pažvelgti į iki šiol nueitą mūsų šalies raidos kelią ir, remiantis žiniomis, prognozėmis, duomenimis, atversti naują pažangos lapą.“

Atseit mums virusas „sukuria prielaidas“, kad naujai pažvelgtume į savo istoriją. Ir tai rašoma šiandien, kai be naujosios vyriausybės įsikūšimo visa Lietuva yra pilna neapibrėžtumų patiriančių ir į nevilgtį varančių fantazuotojų. Gal užtektų pasišaipyti, baigti šį rašinį ir eiti prie savo darbų, jeigu turėtume reikalą ne su mūsų valstybės valdymo dokumentu...

„Nežinoma ir neištirta“

Bet šiek tiek toliau prabunda realizmas: „kol kas dar nežinoma ir neištirta ilgalaikė pandemijos įtaka žmonių sveikatai. COVID-19 jau sudavė beprecedentį smūgį pasaulio ūkio raidai, tačiau atsinaujinanti pandemijos banga dar neleidžia prognozuoti galimų pasekmių viso pasaulio ir atskirų valstybių ekonomikoms.“

Įsiminkime tą vietą: „neleidžia prognozuoti galimų pasekmių“. Tik **kaip tą prabudusį realizmą suderinti su pažadu „atversti naują pažangos lapą“? Kaip tuos postulatus suderinti su sveiku protu?** Ir ko galima tikėtis iš politikos, kuri remiasi tuo iracionaliu „neapibrėž-

tumu“?

Viskas galima

Nepaisant to pripažinto realybės ir proto neapibrėžtumo, 5-je pastraipoje prabyla gryna valia: „Išskyrėme svarbiausius mūsų šalies pažangos prioritetus, kurie padės pasiekti esminį lūžį, sustiprins mūsų šalį ir jos žmones, padarys mus atsparesnius įvairioms galimoms grėsmėms, nesvarbu, tai būtų sveikatos krizė, klimato kaita ar kitos neapibrėžtos įtakos.“

Nuostabu! Viskas galima. **Pasirodo, protas pagąsdino, o valia sprendžia visai nepriklausomai nuo realybės.** Tarytum voliuntaristas Nyčė iš 19 a. nelaukta būtų atskubėjęs į talką. Taip ir knieti surikti: „Tegyvuoja jau- noji vyriausybė“.

Politinės kultūros branda

Dar antroje programos pastraipoje buvo parašyta: „Mūsų visų išsvajota ir kurta valstybė sulaukė brandos.“ Būtų įdomu paskaityti, kuo ta branda pasireiškia. Gal turima galvoje ekonomika?

Turbūt ne, nes 6-oje pastraipoje sakoma: „Mes įsipareigojame pasiekti esminį ekonominį proveržį.“ O gal politikoje?

Irgi ne, kadangi keliamas uždavinys: „Atėjo metas, kai brandi turi būti ir mūsų politinė kultūra, priimami brandūs sprendimai.“ **Tai kas gi yra toji valstybės branda, jeigu joje dar nėra nei deramo ekonomikos lygio, nei politinės kultūros, nei brandžių sprendimų?**

Toliau vėl paleidžiama standartinių pažadų serija: „**įsipareigojame** kurti sąlygas, kurios padės žmonėms sėkmingai realizuoti savo gebėjimus ir patirtis“, „**įsipareigojame** kurti gyventojams patogią, prieinamą ir kokybišką, visoje šalyje paslaugas teikiančią, krizėms atsparią [?]sveikatos priežiūros sistemą“, „**įsipareigojame** pasiekti esminį ekonominį proveržį“, „sukursime draugišką aplinką palankią steigti naujas darbo vietas“, „laikysimės gamtą tausojančios politikos principų“, „įsipareigojame mažinti kultūrinę atskirtį tarp miestų ir regionų“ ir t.t. **Bet kai tik prieinama prie konkrečių dalykų**, pvz., realios savivaldos atkūrimo, **patosas išblėsta:** „Savivaldai suteiksime daugiau galių“.

„Bendri Vyriausybės veikimo principai“

Iki šiol jokiai Vyriausybei nepavyko priimti valstybės tarnautojų etikos kodekso, kuris daugiau ar mažiau veikia beveik visame civilizuotame pasaulyje. Jau vien iš tokio kodekso būtų galima spręsti, kiek valstybė deda pastangų, kad padėtų pamatus šalies politinei kultūrai.

Ką reiškia sąmoningas etikos kodeksų ir jų apibrėžiamų etikos normų ignoravimas, atviriausiai savo elgesiu pademonstravo valstiečių ir žaliųjų partijos premjeras. **Nors šios programos sudarytojai prabyla apie atėjusį metą politinės kultūros brandai, tačiau apie etikos kodeksą nieko neprasitaria.** Lyg nieko nebūtų apie jį girdėję.

Matyt jiems atrodo, kad visai pakaks įtaigių Premjerės pažadų ir programoje paskelbtų dešimties „bendrų Vyriausybės veikimo principų“. Bet yra du bet.

Pirma, tie principai taikomi tik Vyriausybei. Antra, ar tie principai yra pakankamai apibrėžti, kad užtikrintų politinės kultūros „brandumą“?

Ch. L. Borcheso kinų enciklopedija

Valstybės politinė kultūra daugiausia priklauso nuo keturių dalykų: politikų intelektualinio pajėgumo (gabumų, išsilavinimo, profesionalumo), teisinių principų tvirtumo (įstatymų teisingumo, įstatymų laikymosi, teisingų teismų sprendimų), moralinių principų brandumo (empatijos, savitvartos, sąžiningumo, padorumo) ir įpročių gerbti kiekvieną žmogų (etiketo).

Tačiau programos autoriai, vos tik pažadėję politinės kultūros brandą, čia pat ją užmiršta. Jų programiniai principai labai abstraktūs, techniškai ir pragmatiški. Su esminiais kultūros dalykais jie beveik nesusisieja.

Parengtas principų sąrašas gerokai primena Ch. L. Borcheso ir M. Fuko pagarsintą „kinų enciklopediją“, kurioje gyvūnų klasifikacija taip atrodo: imperatoriaus gyvuliai, balzamuoti gyvuliai, prijaukinti gyvuliai, nesuskaičiuojami gyvuliai, maži paršeliai, sirenos, gyviai iš pasakų, valkataujantys šunys, gyvūnai nupiešti plonu šepetėliu iš kupranugario plaukų ir t.t.

Atvirumo kultas

O štai čia programos „principų“ sąrašas: atviri duomenys, atskaitomybė, diskusija ir žiniomis grįsti sprendimai, bendradarbiavimas, interesų suderinimas, reputacijos stiprinimas, atvira Vyriausybės komunikacija, patikimumas, aiškumas ir skaidrumas, atvirumas.

Tikra mišrainė; įprastus principus atitinka tik pa-skutiniai 4 žodžiai: patikimumas, aiškumas ir skaidrumas, atvirumas. Nors principus buvo ketinta atskirti nuo uždavinių, tačiau į sąrašą kažkokiu būdu prasibrovė ir šie uždaviniai: „reputacijos stiprinimas“, „interesų suderinimas“

Keisčiausia, kad į sąrašą pateko ir visai nieko bendra su principais nebeturinčios gyvenimo praktikos: „diskusija ir žiniomis grįsti sprendimai“, „bendradarbiavimas“.

Turbūt tik K. Poperio ideologija galima paaiškinti tą faktą, kad sąrašė atsirado net trys atvirumą deklaruojantys, bet tą patį turinį žymintys principai: „atviri duomenys“, „atvira Vyriausybės komunikacija“ ir apskritai „atvirumas“. O iš viso apie atvirumą kalbama net šešių principų aiškinimuose.

Susidaro išpūdis, kad sąrašas sudarytas iš atsitiktinių siūlymų, išdėstytų be jokios loginės tvarkos. Sunku suprasti, kaip Vyriausybė, įsipareigodama vadovautis šiais žodžiais, gali subrandinti valstybės politinę kultūrą.

Aiškinimai

Bene nesėkmingiausiai atrodo principų aiškinimai. **Juose tiek daug tuščiažodžiavimo, perteklinių samprotavimų, pasikartojimų ir banalybių, kad iš jų nė kiek nepaaiškėja jų esminiai skirtumai. Užkliūva ir neįveikti prieštaravimai.**

Taupumo sumetimais pacituosime tik vieną iš ryškesnių pavyzdžių: „Vyriausybė įgyvendina valstybei keliamus tikslus. **Ji turi suderinti visuomenės grupių interesus, neiškeliant vieno interesų aukščiau kitų.** Norime, kad mūsų šalyje visi jaustųsi lygiaverčiai, vertinami, turintys vienodas galimybes. **Skirtingų grupių visuomenės nariai turi skirtingus rūpesčius ir poreikius:** vyresnio amžiaus žmonės nerimauja dėl paslaugų prieinamumo ir kokybės. Jaunimui rūpi jų galimybės mokytis ir įsidarbinti. <...>. Mūsų siekis, kad visuomenės nariai šios Vyriausybės priimamus sprendimus įvertintų kaip teisingus visų visuomenės narių atžvilgiu.“

pozicija.org/krescencijus-stokus-skaitome-vyriausybes-programa-balzamuoti-gyvuliai-prijaukinti-gyvuliai-mazi-parseliai/

Naujos vyriausybės programoje prioriteto šeimoms bei demografiniai padėčiai gerinti nematyti

Kuo gyvena Lietuvos šeimos 2020 metais, pandemijai kvėpuojant į veidą? Kokie pokyčiai vyksta Lietuvos visuomenėje pastaraisiais metais ir kaip jie atsiliepia mūsų valstybės šeimoms? Kokie iššūkiai laukia Lietuvos šeimų ateityje, ką žada šioje srityje nauja vyriausybės programa – į šiuos ir kitus klausimus bandė atsakyti gruodžio 14 dieną nuotolinės konferencijos „Šių dienų iššūkiai šeimoms politikai Lietuvoje, šeimų organizacijų geroji patirtis“ metu susirinkę 9 prelegentai lektoriai – mokslininkai, įvairių šeimų organizacijos atstovai: Doc. dr. **Ramunė Jurkuvienė**, Doc. Dr. **Dalija Snieškienė**, Dr. **Vygantas Malinauskas**, Prof. dr. **Violeta Vasiliauskienė**, **Gintautas Vaitoška**, **Darius Trečiakauskas**, **Jurgita Pocienė**, **Aušra Stancikienė**, **Zita Tomiliniė**, o vė-

liau diskusijoje ir savivaldybių nariai bei Seimo atstovai. Konferenciją surengė daug dėmesio šeimos politikai skiriamas „Laisvosios visuomenės institutas“ (toliau – LVI), kartu su partneriais.

Konferenciją atidaręs ir organizatorių vardu kalbėjęs LVI valdybos pirmininkas Audrius Globys pabrėžė, kad remiantis Lietuvos konstitucijos 38 straipsniu šeima yra visuomenės ir valstybės pagrindas į kurį remiasi ir ant kurio laikosi visas mūsų valstybės statinys. Net ne pamatas ar tuo labiau vienas iš valstybės statinių puošiančių dekoru elementų.

Būtent nuo pagrindo tvirtumo priklauso viso statinio tvarumas ir ilgaamžiškumas. **Jeigu pagrindas nėra tvirtas ir stabilus arba neatsakingai bandoma jį dar labiau „paplauti“, tai ir statinys besiremiantis į tokią skystą pagrindą pradės trūkinėti ir griūti.** „Paplovus“ šį pagrindą, kas yra nutikę ne vienoje kitoje šalyje, susvyruoja visas statinys, kyla daugybė problemų, ką iš esmės stebime ir dabartinėje ES, tad labai svarbu yra prieš žengiant bet koki žingsnį šioje srityje, išgirsti mokslininkų ir visuomeninių organizacijų žodį, atlikti tyrimus, o reaguojat į iššūkius – surasti tikrai išmintingus sprendimus.

Nepaistant kylančio pragyvenimo lygio, šeimų situacija stabiliai prastėja

Doc. dr. **Ramunė Jurkuvienė, Nacionalinės šeimos tarybos prie Seimo pirmininkė pristatė platų vaizdą**, kas su šeimomis vyksta šiandieninėje Lietuvoje. Kalbėdama apie šeimos kaip visuomenės ir valstybės pagrindo vaidmenį, prelegentė pabrėžė, kad valstybės struktūros, pagal 38 Konstitucijos straipsnį, turėtų save suvokti kaip padedančias šeimai ir ją aptarnaujančias. Jei tai nevyksta, pagelbstinčios šeimai sistemos gali paversti šeimą sau pavaldžiu objektu, nevengdamos pažeisti šeimos ribas ir jos autonomiją.

Žvelgdami į šeimą kaip sistemą mokslininkai sutaria, kad vyro ir moters ryšys šeimoje yra pats svarbiausias. Jei jis silpnėja (ar tam tikrų ideologijų yra sąmoningai silpninamas, nevengiant dirbtinio supriešinimo tarp vyrų ir moterų, vaikų ir tėvų) valstybė patiria pasekmes: mažėja santuokų ir daugėja skyrybų skaičius, gaminami sparčiai daugėja vienišų mamų ir tėvų, auginančių vaikus, mažėja gimstamumas ir gyventojų skaičius valstybėje, visuomenė senėja.

Dar didesnė problema, kad būtent **vieniši tėvai, auginantys vaikus dažniau nei kiti žmonės papuola į vadinamąjį „skurdo ratą“** – pasak statistikos, **net 41,9 procento tokių šeimų gyvena skurdo rizikoje.** Ši – vienišų mamų/tėvų problema šeimos politikoje vis dar nėra įvardijama kaip spręstinių problemų prioritetas ir tokie tėvai susilaukia valstybės dėmesio tik tada, kai patenka į socialiai remtinų šeimų grupę.

Dviejų tėvų su dviem vaikais ūkių situacija taip pat nėra džiuginanti. Jeigu 2007 metais tik 12,7 procento tokių šeimų patyrė skurdo riziką, tai dabar tokių net 22 procentai. **Dirbanti šeima yra mažiausia valstybės ląstelė,**

bet dėl didėjančios šeimų formų įvairovės, didėjančio ištuokų skaičiaus, spartaus visuomenės senėjimo ji tampa **labai nestabili ir pažeidžiama.**

Demografiniai rodikliai pagal pateiktus EUROSTAT duomenis taip pat neįgaudintys – tendencingai mažėja, gyventojų skaičius **Lietuvoje, daugėja vyresnio mažiaus žmonių.** Tai automatiškai užprogramuoja ne vieną problemą, tarp kurių – pagalbos poreikis negalintiems savimi pasirūpinti vyresnio mažiaus žmonėmis. Kol kas vyresniųjų žmonių slaugymą dažniausia atlieka šeimos nariai, artimieji, bet dėl didelio jų užimtumo, finansinio nestabilumo bei silpnėjančių šeimos santykių ateityje gali nebelikti, kas jais pasirūpins.

Ką daryti ir ko tikrai nedaryti, kad būtų geriau?

Nieko nedaryti – negalima, tačiau ką padaryti, kad būtų kitaip? Doc. Ramunė Jurkuvienė, pasitelkdama sėkmingą užsienio valstybių patirtį, pasiūlė pirmiausia žvelgti į šią problemą plačiai, neapsiriboti įprastu išmokų dalinimu, o naudoti tiesiogines ar netiesiogines intervencines priemones, gerinančias šeimų padėtį ir skatinančias gerinti šeimų gyvenimo sąlygas, kad jos turėtų galimybes susilaukti daugiau vaikų.

Konkrečiai **tai būtų lengvesnės būsto įsigijimo galimybės, patogesnis susisiekiama – dviračių ir pėsčiųjų takų plėtra, įvairios ekonominės priemonės – pavyzdžiui, mokesčių lengvatos turintiems vaikų, įvairios kompensacijos ir daugelis kitų.** Didžiausią efektą duotų parama ne vien tik skurstančioms šeimoms, bet ir kitoms, o svarbiausia – kad visos priemonės būtų tarpusavyje derinamos ir subalansuotos.

Europos šalys renkasi įvairius variantus. Pavyzdžiui, anglosaksiškose šalyse dažniausia einama per pinigines priemones, tačiau **Skandinavijos šalys veikia per užimtumo didinimą – mokesčių ir paskatų sistemos tikslas dirbti ir įdarbinti, įstatymai garantuoja patogų vaiko auginimo atostogų pasiskirstymą,** skatinamas darbų lygus pasidalijimas tarp vyro ir žmonos.

Germaniškose šalyse vaikus auginančioms šeimoms yra mažinami mokesčiai, kad gyvenimo gerbūviu jos neatsiliktu nuo vaikų neturinčių šeimų. Pagrindinis dėmuo, kurio tokiu būdu siekiama yra didėjantis vaikų skaičius.

Iš tiesų, variantų ir modelių, kaip efektyviau remti šeimas, kad jos tvirtėtų, turėtų daugiau vaikų yra daug ir dėl jų pasirinkimo verta diskutuoti, atlikti tyrimus, modeliavimus. Tačiau, anot pranešėjos, neverta ginčytis dėl to, kas labiausia pakenktų šeimų gerovei. O tai būtų šeimos, kaip visuomenės ir valstybės pagrindo ignoravimas, neigiant moters ir vyro ryšį, kaip pagrindinį.

Labai svarbus veiksnys, galintis, anot doc. R. Jurkuvienės, gerinti šeimų situaciją padedantis spręsti joms kylančias problemas yra nuolatinio grįžtamojo ryšio tarp šeimos ir valdžios institucijų mechanizmo sukūrimas. **Jei valdžios struktūrose esantys žmonės girdėtų šeimų balsą, matytų ir suvoktų šeimų tikrovę ir no-**

rėtų bei galėtų adekvačiai reaguoti, situaciją keistūsi, gerėtų. Kol kas tai yra didžiausia problema.

Vaiko teisių apsaugos srityje problemos nesikeičia – skurdas ir „aklos“ reformos

Vytauto Didžiojo universiteto atstovė, Lietuvos aukštųjų mokyklų profesinių sąjungų susivienijimo (LAMPSS) viena iš įkūrėjų doc. dr. Dalija Snieškienė aptarė vaikų teisių apsaugos padėtį, akcentuodama didžiausias problemas – skurdą, talpinantį savyje visą virtinę kitų problemų bei vaiko teisių apsauga užsiimančių institucijų požiūrio į vaikus, jų veiklos organizavimu bei kompetencijų trūkumą. Pasak pranešėjos **turime net dvi tarnybas, užsiimančias vaiko teisių apsauga, bet nei vienos – siekiančios ir gebančios realiai jas įgyvendinti.**

Prelegentės nuomone, daug šioje srityje galėtų padėti globėjų diskriminacijos pagal amžių atšaukimas, palydėjimo po institucinės globos paslaugos jauniems žmonėms, kad jie pajęgtų rasti savo gyvenimo kelią. Valstybė privalo rasti lėšų moksliniams tyrimams, kad galėtų pamatyti, kokias pasekmes palieka jų sukurtos reformos, vaikams, tėvams, šeimoms ir patiems darbuotojams.

Vaikų ir šeimų politika neturi būti formuojama tik iš bendrosios statistikos, nes tai daugiau yra „būrimas iš kavos tirščių“. D. Snieškienė įžvelgia galimas „aklų“ reformų grėsmes. „Kažin kiek geresnes pasekmes paliks vaikų sukišimas ir paslėpimas butuose, nei „vaiknamuose“, arba sukūrimas privačių vaikų namų be vaikų poreikius atitinkančio personalo, ar valstybės nekūrimas terapinių globos namų, ypatingai pažeistiems vaikams?“

Šeimos destabilizavimas, įvedant naujas „šeimos“ formas

Partnerystė ar bendras gyvenimas? Į šį pasirinkimo klausimą bandė atsakyti **Dr. Vygantas Malinauskas**. Pasak prelegento **neįmanoma išplėsti šeimos sampratos be pasekmių visuomenei.** Jei būtų įteisinta lyčiai neutrali partnerystė, tai šeimos statusas būtų suteiktas tos pačios lyties asmenų poroms, o Lietuvos teisinėje sistemoje tai neišvengiamai reikštų prigimtinės šeimos sampratos išsižadėjimą ir šeimos pavertimą „socialinių konstruktu“.

Prigimtinės šeimos – kaip vyro ir moters sąjungos samprata yra senesnė už Konstituciją, ir net už pačią valstybę, todėl pastaroji net neturi teisės jos keisti. Pajudinus šeimos sampratą, subraškėtų ir valstybės bei visuomenės pamatai. **Vietoje vadinamos „lyčiai“ neutralios partnerystės dr. V. Malinauskas siūlo rinktis sutarimą dėl bendro gyvenimo,** kuris iš esmės spręstų daugelį ne šeimoje bendrai gyvenančių (taip pat ir homoseksualių asmenų) gyvenimo problemų, tačiau negriautų šeimos sampratos ir šeimos instituto esmės.

Naujoje vyriausybės programoje prioriteto šeimoms bei demografiniai padėčiai gerinti nematyti.

Prof. Dr. V. Vasiliauskienė, Nacionalinės tėvų ir

vaikų asociacijos pirmininkė kritiškai įvertino naują vyriausybės programą, kurioje, pasak pranešėjos, „Šeima minima tik ten, kur nurodoma „socialinių paslaugų poreikį turinti šeima“ (ikimokyklinis ugdymas nuo 3 metų, vaikų pasirengimas mokyklai). **Nei demografinių problemų sprendimui, nei šeimai palankaus klimato kūrimui vyriausybė neskiria prioriteto.**

Atvirksčiai – **galima įžvelgti antišeiminių, bei šeimos autonomiškumo nepaistymo tendencijų.** Kritika pažeriama ir programoje minimam paramos šeimoms principui, kuomet planą, kaip šeimai tvarkytis sudaro ne pati šeima, padedant profesionalams, bet profesionalai, valstybė už šeimą.

Prelegentę papildė **prof. G. Vaitoška** savo pranešimu apie gender ideologijos grėsmes šeimai. Nagrinėdamas užsienio šalių patirtį – Australijos ir Didžiosios Britanijos patirtį, jis pateikė konkrečių situacijų, **kai, pavyzdžiui, už nepritarimą gender ideologijos teiginiams net ir namuose Škotijoje yra siūloma bausti įstatymu,** o Australijoje tėvams, norėjusiems gauti psichologinę ar kt. pagalbą savo paaugliui vaikui, panorusiam pasikeisti lytį, **buvo atimtos tėvystės teisės.** Visa tai, tikėtina, anksčiau ar vėliau ateis ir pas mus, jeigu rinksimės šį kelią.

Pasirinkimas – mūsų rankose

Iš tiesų yra apstu galimų pasirinkimų, ir visi jie – mūsų rankose. Sutelkę jėgas kartu, galime Lietuvą padaryti draugišką šeimai valstybe. **Gausių šeimų asociacijos direktorė Jurgita Pocienė** kalbėdama apie gausias šeimas patvirtino, kad iš tikrųjų viskas yra mūsų rankose. Norint kad gausių šeimų Lietuvoje kurtųsi daugiau, kad jos jaustųsi saugios ir laimingos, reikia, rodos, tiek ne daug – padėti joms būti užtikrintoms savo ateitimi, kad nebūtų laikinumo įspūdžio, norisi Lietuvos draugiškos šeimai valstybės.

Apie švietimo reformas ir tėvų teisę auklėti vaikus pagal savo įsitikinimus kalbėjo **Lietuvos tėvų forumo pirmininkas Darius Trečiakauskas.** Švietimo srityje taip pat apstu problemų, kurios nesprenžiamos dešimtmečiais, visgi didžiausias šių dienų iššūkis ugdymo įstaigose yra didėjantis žinių srautas, kuris kas kelis metus mokslininkų skaičiavimu dvigubėja. Norint jį aprėpti, tenka arba mokytis dvigubai daugiau, arba – išmokyti daug geriau pasirinkti.

Antra didžiulė problema – **informacinių technologijų plėtra.** Šios srities lobistų diegiama ir kaip viena-reikšmis gėris priimama ji pasirodo pradinėse klasėse ir net darželiuose, nutylint pagrindinį faktą – kad jų naudojimas ankstyvame amžiuje mažina vaiko kūrybinius gebėjimus, bendravimo įgūdžius bei neigiamai atsiliepia fizinei sveikatai.

Kad pasirinkimas mūsų visų rankose kalbėjo ir **Krizinio nėštumo centro vadovė Z. Tomiliniene,** kuri pasidalino institucijos patirtimi – dėl kokių priežasčių moterys ir merginos renkasi abortą, kaip joms galima padėti, kokią pagalbą suteikia centras. Per septynerius organizacijos gyvavimo metus buvo suteikta virš 10 tūkstan-

čių konsultacijų, jų pagalba prisidėjo prie daugiau nei **360 vaikų gimimo – tai vienas labiausiai džiuginančių nevyriausybinių organizacijų nuoseklaus ir ilgamečio darbo rezultatas.**

Išklausius visų pranešimų apima dvejetainės mintys – neguodžianti realybė jog dėl šeimų silpnėjimo nykstame, mūsų visuomenė senėja, kyla ir kils daugybė problemų. Ir kartu viltis, kad vis dėl to, mums pavyks kaip yra pavykę kitoms valstybėms šią tendenciją pakeisti. Tereikia nedaryti klaidų, kurias yra padarę kiti. Ir ne kosmetiškai, o realiai stiprinti ir skatinti šeimas bei jų norą turėti vaikų. Nes, kaip sakė savo pranešime **dr. Aušra Stancikienė**, kalbėjusi apie šeimos, auginančios vaiką su negalia psichosocialinę situaciją ir jos išgyvenimo strategijas, – **šeima gali išgyventi be valstybės, bet valstybė be šeimos ir vaikų – niekuomet.**

<https://www.pozicija.org/naujos-vyriausybes-programoje-prioriteto-seimoms-bei-demografiniai-padeciai-gerinti-nematyti/comment-page-1/>

Algimantas Rusteika. Pilietinio paklusnumo visuomenė

Rinkiminė premjera marionečių teatre baigėsi, prasideda imitacinės demokratijos kasdienybė. Remiantis pandemijos pretekstu valdžia po pilietiško uždanga toliau diegia totalaus pilietinio paklusnumo ir daugialyčių mankurtų diegimo programėlę. Manipuliuojamos, visiškai kontroliuojamos visuomenės kūrimo spektaklis tęsiasi.

Vienos nuomonės diktatūros, visuomenės bauginimo ir visuotinio pasimetimo terpėje ugdomas ne tik abejingų, nemažančių avinų komformizmas. Užgimsta buko lojalumo apsvaiginti chunveibiniai, provaldiško entuziazmo protrūkiuose aršiai puldinėjantys bet kokią kritinę mintį. Aidint audringiems plojimams galutinai naikinama žodžio laisvė ir paskutiniai fasadinės laisvės likučiai.

Metiniai rezultatai faktinių vadovų susirinkime susumuoti. **Visuomeninio manipuliavimo – valstybės pinigais šeriamos konservatorių viešųjų ryšių kontoros LRT – vadovybei prie gaunamų dešimčių tūkstančių artėjančios krizės akivaizdoje pridėta dar po 20*000 eurų algos. Šaunuoliai, tak deržatj!**

Padirbėta gerai, iš peties. Visuomenės smegenų plovimo akcijos tęsiamos už visuomenės pinigus bulvariniuose portaluose užpirtų valdžios dorybių viešinimo tekstuose, kuriais atviros visuomenės jakilaičiai kasdien pliekia salvėmis. Sovietinį “Komjaunimo prožektorių” homjaunuoliai pakeitė į tris – mums daugiau ir nereikia.

Vienas nušviečia Baubą, kad žinotume, ko bijoti ir kas labai negeras. Kitas – vis naują ir naują Nelaimę, kad nesijustume nelaimingi. Ir trečias, svarbiausias – naminių ir konkretų Kaltąjį, kad būtume teisūs ir neieškotume tikrų kaltųjų.

Lėlininkas žino, kad tie, kurie nežino, ko privaloma bijotis, kas dėl visko kaltas ir kurie jaučiasi nelaimingi – jokie ir gali imti salėje dairytis. Tokie yra nevaldiški, neteisūs ir nemūsiški. Gali net pradėti galvoti kaip nereikia.

Todėl reikia ką reikia apšviesti ir apmėtyti eksperimentais, kad pasijustų durniais ir kaltais. Baubas yra konstanta ir priklauso nuo pasaulio šalių, atvejų skaičiaus ir kaukių nedėvėjimo, nes visas kiekvieno kaimo bėdas organizuoja rusai, Donaldas Trampas ir mūsų nepaklusnumai.

Nelaimėmis gausiai aprūpina uraganai, kurie dabar vadinami tik moteriškais vardais (kaip toliaregiškai kadaise buvo nuspręsta!), Mėnulio fazės, taisyklių nesilaikymas ir internetai. O dar yra kaltieji, dažniausiai buvę šventi, kurie gyveno tarp mūsų, kuriuos mylėjom, tikėjom ir gerbėm. Svarbiausi, nes pilietinio paklusnumo visuomenei labai svarbu niekuo nebetikėti, nemylėti ir negerbti, išskyrus valdžią.

Ir kaip būna saldu, kai didieji pasirodo mirtingi, niekingi, savanaudžiai ir bailiai – tokie, kaip mes ir yra nuteisiami! Meniu nuolat atnaujinamas, rašytojus prašytojus pakeičia teatro klasikais, nesusimokėjusius otkatų verslininkus ar nenuolankius runkelius – neįtikėtai politikai ir spektaklis niekada nesibaigia.

Visi jie tikrai kalti, nes kaltesni už mus ir chunveibinių žiniasklaidos propagandinio prožektoriaus išplėsti iš kontekstų mojuoja kojytėmis kaip tarakonai. Mūsų herojų, istorinės atminties pažeminimo ir pasmerkimo mūsų pačių gerovei reikia, kad neišvystume vienas kito akių ir neįjustume vienas kito peties.

Mes turim būti vieni ir vieniši. Ir štai, mes jau nebežiūrim pro langus kur lekiam, ir mums nebesvarbu, ar teatras užgrius. Koks skirtumas, ar architektas suklydo, ar ne taip pastatyta, ar galim dar ką nors padaryti? Lėlės juda kaip pašėlę, neapykantos šviesa užlieja protą – pagaliau žinom, kas priešas!

Tai esame mes patys, mūsų tikėjimas, meilė artimui, tiesos troškimas ir neapykanta melui. **Pripratom, nebepestebim apšvietėjų negyvų, mus niekinančių žvilgsnių, jų tuštybės šypsenų, savinaudos orgazmų ir pikt-džiugos. Esame dramos dalyviai ir džiaugiamės, kad prožektoriai rodo ne mus.**

Tegu viskas sugriūna, bet mes to nematysim, nes duona ir žaidimai svarbiau. Dar viena diena imperijoje baigiasi, žiūrovai pavargo, nori alaus. Gladiatoriai po vieną krinta ir išnešami, arenoje nykščiai žemyn ir pritarimo ūksmas. Tikslas pasiektas, reklama.

<https://kaunoformas.com/2020/12/08/algimantas-rusteika-piliecinio-paklusnumo-visuomene/>

Lietuvos išvalstybinimas pradamas nuo asmens dokumentų

Dar nespėję duoti priesaikos naujieji (senieji) Seimo nariai **Gintautas Paluckas, Linas Jonauskas, Tomas Bičiūnas, Algirdas Sysas, Orinta Leiputė, Julius Sabatauskas** skubiai ėmėsi Lietuvos išvalstybinio klausimų. Jie įregistravo įstatymo projektą, kuriuo siūloma pripažinti netekusiu galios Lietuvos Respublikos Aukščiausiosios Tarybos 1991 m. sausio 31 d. nutarimą (Nr. I-1031) „*Dėl vardų ir pavardžių rašymo Lietuvos Respublikos piliečio pase*“.

Naujos visuomenės kūrėjai prisidengdami asmens tapatybės žymenų apsaugą, siūlo asmens dokumentuose ir civilinės būklės aktuose **užsieniečio asmens vardą ir pavardę įrašyti lotyniškais rašmenimis pagal atitinkamos tautinės mažumos kalbos taisykles**. Vardas ir pavardė, nurašomi paraidžiui. Tai reikštų, jei asmens vardas ir pavardė priminiuose dokumentuose įrašyti vokiečių, lenkų ar vengrų kalba, Lietuvos piliečio pase jo pavardė ir vardas bus įrašomas vokiečių, lenkų ar vengrų kalbomis. Šį įstatymą numatoma įgyvendinti nuo 2021 m. liepos 1 d. Tai pirmas žingsnis naikinant Lietuvos Respublikos pasus ir asmens tapatybės korteles artėjant prie vieningo ES asmens dokumento. Panašiai, kaip kad buvo sovietmečiu - SSSR pasai iš esmės buvo suvienodinti visose broliško-se SSSR respublikose.

Ta proga asociacijos Talka tautai ir kalbai pirminko pavaduotojo Mindaugo Karaliaus pastabos:

Asmenvardžių rašyba valstybine lietuvių kalba, tai ne „trijų raidžių“ klausimas, tai valstybės kūrimo ir Lietuvos piliečių lygiateisiškumo, nepriklausomai nuo

tautybės, įtvirtinimo klausimas.

Valstybinė kalba ir jos vartojimo plėtrai skirta politika yra valstybės kūrimo įrankis, o šiame XXI amžiuje vienas pagrindinių įrankių. **Bet kokie raginimai siaurinti ir riboti jos vartojimą, turėtų būti laikomi antivalstybine veikla.**

Tikriausiai požiūris į asmenvardžių rašybą lietuviškai, labiausiai atsiskleidžia politikų, politikos apžvalgininkų, visuomeninių ryšių agentūrų, žiniasklaidos savininkų, akademinės bendruomenės narių nuostatas Lietuvos valstybės atžvilgiu. **Deja, dalis jų daugiau, kaip dešimt metų nuosekliai ir su savižudišku atkaklumu siūlo įteisinti asmenvardžių rašybą nelietuviškai.**

Ir ne tik siūlo, bet jau yra atlikę daug veiksmų: Lietuvių kalbos komisijos 1997m nutarimas Nr. 60, Vilniaus apylinkės teismo sprendimai pažeidžiantys Lietuvos įstatymus, Lietuvos Konstitucinio teismo nutarimus, aukštesnės instancijos teismų praktiką ir įpareigojantys Vilniaus savivaldybės metrikacijos biurą išrašyti dokumentus ne valstybine lietuvių kalba. To paties biuro ir valstybės migracijos departamento atsisakymai skusti aukštesnės instancijos teismui neteisėtus Vilniaus apylinkės teismo sprendimus. **Nuolatiniai R. Šimašiaus vadovaujamos Vilniaus savivaldybės bandymai pažeisti Valstybinės kalbos įstatymą.**

Kokių tik mes negirdime teiginių iš Lietuvos politikų, siekiančių įtvirtinti asmenvardžių rašybą Lietuvos valstybės dokumentuose ne lietuvių kalba: ir kad yra „originalūs vardai“, „teisė į vardą“, „teisė į šeimos privatumą“ jei asmenvardį užrašome lietuviškai tai jį iškraipome ir t.t.

Tačiau akivaizdu, kad visus asmenvardžius galima užrašyti visomis pasaulio kalbomis. **Niekam nekyla jokių klausimų jei tą daro Izraelis – hebrajų kalba, Graikija – graikų, Latvija – latvių k ir t.t., nesvarbu kokios tautybės yra jos pilietis.** Tą patvirtina net, asmenvardžių rašybos dokumentuose ne valstybine kalba šalininkai rašydami, rusų, gruzinų, armenų ir daugelio tautybių pavardes lietuviškai.

Lietuvos, kaip ir bet kurios valstybės, įpareigojimas rašyti asmenvardį dokumentuose valstybine kalba nepanaikina asmens teisės į vardą, jos pilietis gali rinktis ar Gžegošą ar Darijušą ar Nikolę, bet jei esi Lietuvos valstybės pilietis, tai reiškia, kad pripažįsti jos įstatymus, esi jai ištikimas, gerbi kitus bendrapiliečius. Tą patvirtina ir Europos Sąjungos Teisingumo Teismo sprendimas (2011 m.) Malgožatos Runevič-Vardyn, Lukaš Pavel Vardyn byloje.

Kodėl asmenvardžių rašyba valstybine kalba yra taip svarbu, nes kiekvienas Lietuvos pilietis turi vardą, turi pasą **tai yra ženklas rodantis jo ryšį su valstybe ir tai**

Mindaugas Karalius

yra asmeninio ryšio ženklas ir tai liečia apie tris milijonus žmonių. Valstybė gyva tik dėl valstybinės jos piliečių savimonės.

Ar kas gali atimti Lietuvos piliečiui konstitucinę teisę sudarant sutartis ar kitus tekstus Lietuvoje rašyti juos ir asmenvardžius juose valstybine lietuvių kalba? **Būtų įdomu, jei jis už savo pilietinės pareigos atlikimą dar būtų ir už tai nuteistas. Panašiai, kaip buvo bandyta apkaltinti pažeidus įstatymą mokytoją mosavusia valstybine Lietuvos vėliava.**

Nuolat kelti klausimą ar rašyti asmenvardžius Lietuvos valstybės dokumentuose valstybine kalba ar kitomis kalbos tai yra akivaizdus siekis tęsti jos nepripažinimo politiką, o kam tokia politika yra naudinga?

Žmogaus teisės (ne norai ar įgeidžiai) pasireiškia per demokratinės valstybės pilietines teises. Tačiau pilietis turi ir pareigas. **Piliečiai gali rinktis vardą ar pavardę, tačiau valstybės dokumentuose jis užrašomas valstybine kalba.**

Žiūrint į teikiamus įstatymo projektus, matosi, kad 2020-2024m. kadencijos Lietuvos Respublikos Seimo narių ir tokių, kurie, davę Seimo nario priesaiką:

*„Prisiekiu būti ištikimas (-a) Lietuvos Respublikai;
prisiekiu gerbti ir vykdyti jos Konstituciją ir įstatymus, saugoti jos žemių vientisumą;
prisiekiu visomis išgalėmis stiprinti Lietuvos nepriklausomybę, sąžiningai tarnauti Tėvynei, demokratijai,
Lietuvos žmonių gerovei.*

Tepadeda man Dievas

Jie siekia šią priesaiką pažeisti nuo pirmųjų savo buvimo LRS dienų, naikindami valstybinį lietuvių kalbos statusą įtvirtintą Lietuvos Respublikos Konstitucijoje.

Redakcijos pastaba: Turime nuliūdinti gerbiamą visuomenininką, Nacionalinis susivienijimas 2020 m. gruodžio 1 d. pareškime įspėjo, kad nuo pirmosios dienos naujoji valdančioji koalicija nuosekliai administraciniais ir finansiniais svertais stabdys lietuvių kultūros laisvą plėtrą ir raišką, pirmenybę teikiant „multikultūriniais“ projektams; lietuvių kalba bus menkinama ir stumiamą iš viešojo gyvenimo neformaliai griauinant jos valstybinį statusą, skatinant kalbos darymą ir įtvirtinant anglų kalbą kaip valstybinę kalbą; bus dar labiau varžomi ir ideologiškai kontroliuojami visų sričių lituanistiniai tyrinėjimai ir jos dalykų akademinis mokymas bei sklaida visuomenėje menkinant jų svarbą ir prestižą ir ribojant valstybės paramą „nepolitikorektiškiems“ lituanistiniais projektams.

Taigi sveiki sugrįžę į gerai pažįstamą praeitį.

<https://www.pozicija.org/lietuvos-isvalstybinimas-pradedamas-nuo-asmens-dokumentu/>

Nacionalinis susivienijimas reikalauja atimti antikonstitucinį asmenvardžių rašymo projektą

Vytautas Radžvilas

Nacionalinis susivienijimas kreipėsi į Lietuvos Respublikos Seimą, reikalaudamas atimti LSDP frakcijos užregistruotą Vardų ir pavardžių rašymo asmens dokumentuose įstatymo projektą. Projektu LSDP parlamentariai siūlo Lietuvoje įteisinti asmenvardžių rašymą pasuose nevalstybine kalba vietoje valstybinės. Paramą tokiems projektams jau anksčiau yra išreiškę ir dauguma valdančiosios koalicijos narių.

„Asmenvardžių pasuose klausimas yra vienas principinių, atspindinčių mūsų požiūrį į valstybingumą. Asmens dokumentas yra piliečio ryšio su valstybe simbolis ir visų piliečių lygybę prieš įstatymą garantuoja principas, jog visi asmens dokumentai yra valstybine kalba. Tik ja bendraujama su valstybės institucijomis. Bet kokie šio principo pažeidimai pakerta valstybinės kalbos statusą, nes panaikina jos vartojimo monopolį, bet kokia tarnautojams privaloma mokėti kalba iškart tampa *de facto* valstybine.

To ir siekia tokių projektų autoriai – iš pradžių anti-valstybinė LLRA, o dabar ir įvairios nacionalinės partijos. Asmenvardžiai pasuose nevalstybine kalba tėra dar vienas būdas simboliškai parodyti kitakalbiamis pilie-

čiams, kad čia vis dar ne Lietuva, kad jos teisė ir tvarka negalioja visiems vienodai“, - **poziciją komentavo Nacionalinio susivienijimo pirmininkas prof. Vytautas Radžvilas.**

Nacionalinis susivienijimas taip pat atkreipia dėmesį, jog Europos Žmogaus Teisių Teismas (EŽTT) ne kartą nagrinėjo skundus dėl pavardžių rašybos ir atmetė reikalavimus nacionalinių valstybių piliečių pavardes asmens dokumentuose rašyti ne valstybinėmis kalbomis, kaip 2004 metų gruodžio 7 dienos byloje Mentzen (Mencena) prieš Latviją, kai EŽTT pabrėžė, kad valstybinė kalba yra viena pagrindinių konstitucinių vertybių. Pareiškime primename, kad jokie ES teisės aktai neriboja lietuvių kalbos vartojimo Lietuvoje ir neįpareigoja keisti jos vartojimo taisyklių. Europos Sąjungos Teisingumo Teismo 2011 m. gegužės 12 d. sprendime Runevič-Vardyn byloje (Nr. C-391/09) nurodoma, kad kompetentingoms valdžios institucijoms taikant nacionalinės teisės aktus nedraudžiama atsakyti pakeisti Sąjungos piliečio, turinčio kitos valstybės narės pilietybę, santuokos liudijimą, santuokos liudijimuose vieno iš savo piliečių vardą ir pavardę pagal kitos valstybės narės rašybos taisykles.

„Bandant apginti antikonstitucinius siūlymus įteisinti asmenvardžius pasuose nevalstybine kalba vietoje valstybinės jau ne vienerius metus žiniasklaidoje ir visuomenėje skleidžiami absurdiški mitai: neva tai būtų vakarietiška, neva esame tai įsipareigoję Lenkijai, neva egzistuoja žmogaus teisė į asmenvardį norima kalba ir t.t. Visa tai netiesa. Beveik jokioje Vakarų šalyje neįsivaizduojama, kad pasuose piliečiai rašytų ne valstybine kalba, tokių atvejų yra tik keliose mūsų regiono šalyse.

Tarkime, jokie JAV piliečiai lietuviai savo pavardės pasuose nerašo su lietuviškais rašmenimis. EŽTT aiškiai įtvirtinusi, jog rašymas tik valstybine kalba nepažeidžia jokios žmogaus teisės. Lietuvos-Lenkijos 1994 metų sutartyje numatyta pasuose rašyti originalias (nesulietuvinatas ir nesulenktas) pavardes pagal skambesį tos šalies valstybine kalba. Tas Lietuvoje ir yra daroma, sutartis nepažeidžiama.

Pagaliau svarbiausia, **įrašai pasuose nevalstybine kalba tiesiogiai prieštarautų Konstitucijai**, ką ne kartą yra išaiškinęs Konstitucinis Teismas“, - teigė Nacionalinio susivienijimo vicepirmininkas politologas Vytautas Sinica.

<http://www.propatria.lt/2020/12/nacionalinis-susivienijimas-reikalauja.html>

DĖL VARDŲ IR PAVARDŽIŲ RAŠYMO ASMENS DOKUMENTUOSE

NS pozicija

**Lietuvos Respublikos Seimo Pirmininkei
Lietuvos Respublikos Seimo nariams
Kopija: Lietuvos
Respublikos Prezidentui
Lietuvos Respublikos Teisingumo ministerijai**

POLITINĖ PARTIJA NACIONALINIS SUSIVIENIJIMAS KREIPIMASIS

2020 m. gruodžio 7 d.
Vilnius

Dar nespėjo atvėsti Lietuvos valstybei duoti Seimo narių priesaikos žodžiai, o jau **Lietuvos socialdemokratų partijos frakcijos nariai Gintautas Paluckas, Linas Jonauskas, Tomas Bičiūnas, Algirdas Sysas, Orianta Leiputė, Julius Sabatauskas** ėmėsi Lietuvos išvalstybinimo veiksmo, įregistruodami Seime įstatymo projektą, kuriuo siūloma pripažinti netekusiu galios Lietuvos Respublikos Aukščiausiosios Tarybos 1991 m. sausio 31 d. nutarimą (Nr. I-1031) „*Dėl vardų ir pavardžių rašymo Lietuvos Respublikos piliečio pase*“ [1].

Pataisų iniciatoriai, **prisidengdami asmens tapatybės žymenų apsauga, siūlo asmens dokumentuose ir Lietuvos civilinės būklės aktuose užsieniečio asmens vardą ir pavardę įrašyti lotyniškais rašmenimis, o šalies piliečio – pagal atitinkamos tautinės bendrijos arba mažumos kalbos taisykles, iš esmės naikinant valstybinį lietuvių kalbos statusą.**

Mažai tikėtina, kad naujoji Seimo valdančioji dauguma atsižvelgs į piliečių teisinius argumentus ir nepritaris mūsų valstybės grioventų užmačioms, atmesdama jų siūlomą įstatymo projektą, juolab, kad ir būsimoji Teisingumo ministrė

1 <https://e-seimas.lrs.lt/portal/legalAct/lt/TAP/36f86140361611eb8c97e01ffe050e1c?positionInSearchResults=3&searchModelUUID=66d3fc98-c3e4-4bd4-9755-ead9dc052f8a>

prioritetiniu savo uždaviniu laiko lietuvių kalbos abėcėlės naikinimą, papildant ją kitų kalbų raidėmis – X, W ir Q.

Nacionalinis susivienijimas pažymi, kad iniciatorių teiginiai, neva jie siekia užtikrinti vardo ir pavardės, kaip pagrindinių asmens tapatybės žymenų, teisinę apsaugą, yra nesąžiningi ir apsimestiniai.

Teisė rašyti Lietuvos piliečio asmens dokumente vardą ir pavardę valstybine lietuvių kalba **nepriskiriama asmenims teisė. Tai suverenios ir nepriklausomos valstybės teisė**, kurios Konstitucija gina, saugo ir puoselėja savo valstybinę kalbą.

Neįsivaizduojama, kad kurioje nors Europos Sąjungos valstybėje, pvz., Prancūzijoje, ponas G. Paluckas ir jo pasekėjai užsigeidę galėtų reikalauti asmens tapatybės dokumentuose rašyti jų pavardes ne prancūzų, o lietuvių kalbos rašmenimis su Ž, Š, Ė, Į ir kitomis lietuviškos abėcėlės raidėmis.

Nacionalinis susivienijimas mano, kad pono G. Palucko ir jo pasekėjų nenoras ginti valstybinės lietuvių kalbos statusą yra jų asmeninis reikalas. Tačiau reikalas, galimai susijęs su Lietuvai nedraugiškų valstybių norais ardyti Lietuvos valstybingumą, negali būti nebaudžiamai primestas visai lietuvių Tautai, kuri balsuodama referendume Lietuvos Respublikos Konstitucijos 14 straipsnyje įtvirtino nuostatą, kad valstybinė kalba yra lietuvių kalba.

Primename, kad **jokie ES teisės aktai neriboja lietuvių kalbos vartojimo Lietuvoje ir neįpareigoja keisti jos vartojimo taisyklių**. Europos Sąjungos Teisingumo Teismo 2011 m. gegužės 12 d. sprendime Runevič-Vardyn byloje (Nr. C-391/09) nurodoma, kad kompetentingoms valdžios institucijoms [2] taikant nacionalinės teisės aktus nedraudžiama atsisakyti pakeisti Sąjungos piliečio, turinčio kitos valstybės narės pilietybę, santuokos liudijimą, santuokos liudijimuose vieno iš savo piliečių vardą ir pavardę pagal kitos valstybės narės rašybos taisykles, atsisakyti pakeisti bendrą Sąjungos piliečių sutuoktinių pavardę, kuri įrašyta vieno iš šių piliečių kilmės valstybės narės išduotose civilinės būklės aktų liudijimuose laikantis tos valstybės rašybos taisyklių ir kt. [2].

Pažymime, kad Europos Žmogaus Teisių Teismas (EŽTT) ne kartą nagrinėjo skundus dėl pavardžių rašybos ir atmetė reikalavimus nacionalinių valstybių piliečių pavardes asmens dokumentuose rašyti ne valstybinėmis kalbomis. Antai, **2004 m. gruodžio 7 d. EŽTT byloje Mentzen (Mencena) prieš Latviją nagrinėjo pareiškėjos skundą dėl pavardės transkripcijos latviškais rašmenimis**: Latvijos pilietė, ištekėjusi už Vokietijos piliečio Mentzen reikalavo latviškame pase jos pavardę rašyti vokiškai Mentzen, tačiau Latvijos valdžios įstaiga išdavė pasą pagal latvių kalbos reikalavimus įrašyta sugramatinta pavardės forma Mencena (peticijos Nr. 71074/01). Šioje byloje **EŽTT pabrėžė, kad valstybinė kalba yra viena pagrindinių konstitucinių vertybių, tokių kaip šalies teritorija, santvarka, vėliava** [3].

Pažymime, kad tai svarbu tik tuo atveju, jeigu teisiniai argumentai nėra silpnesni už politikų norą menkinti ir panaikinti valstybinį lietuvių kalbos statusą, žeminti šimtmečius gynusią ir saugojusią savo gimtąją kalbą nuo išnykimo lietuvių tautą ir paniekinti bei griauti tos kalbos valstybinį statusą atkūrusią ir įtvirtinusią Lietuvos valstybę.

Nacionalinio susivienijimo valdyba

Valdybos vardu pasirašo atsakingasis sekretorius Arnas Simutis

<https://susivienijimas.lt/straipsniai/nacionalinis-susivienijimas-kreipimasis-del-vardu-ir-pavardziu-rasyimo-asmens-dokumentuose/>

2 https://eur-lex.europa.eu/legal-content/lt/TXT/PDF/?uri=uriserv%3AOJ.C_.2011.194.01.0004.01.LIT

3 <http://lrv-atstovas-ezt.lt/search?q=Mentzen+%28Mencena%29>

Vytautas Sinica. Antikonstitucinę LLRA programą įgyvendins leftistai?

Seime užregistruotas socialdemokratų frakcijos atstovų siūlymas Lietuvos piliečių pasuose vardus ir pavardes rašyti jų pasirinkta kalba ne greta, o vietoje valstybinės kalbos. **Nors formaliai opozicinė, socialdemokratų frakcija tuo patvirtino savo kosmopolitinėmis nuostatomis esanti valdančiosios koalicijos ideologinę bendramintę.**

Asmenvardžių klausimas tomaševskininkų buvo at-

neštas į politinę darbotvarkę dar 2009 metais ir nuo to laiko būtent socialdemokratai buvo pagrindiniai LLRA bendražygiai bandant juos įteisinti. **Kirkilas ir Šiaulienė vis registruodavo įstatymo projektus, Sabatauskas organizavo kreipimusis į Konstitucinį Teismą, kad šis sudarytų sąlygas tokias įteisinimui.** Nors partija formaliai skilo, antitautinės nuostatos liko tokios pačios stiprios.

Seime asmenvardžių rašymas nevalstybine kalba vietoje valstybinės šioje kadencijoje turi didžiulį palai-kymą. **Tam pritaria iš esmės visos frakcijos, išskyrus valstiečių ir dalį konservatorių.** Tačiau ne vienas kon-servatorių atstovas jau ir praėjusią kadenciją pasidavė Landsbergio spaudimui šiuo klausimu. Prezidentas yra labai aiškiai pasisakęs už alternatyvų variantą – rašymą nevalstybine kalba papildomų įrašų skyriuje. Jeigu nuo-sekliai laikysis šios pozicijos, projektą jis turėtų vetuoti. Tačiau Seime užtenka balsų atmesti veto.

Mitais apipintas klausimas

Kodėl apskritai turėtume pritarti asmenvardžių rašy-mui nevalstybine kalba vietoje valstybinės? Šis klau-simas apipintas gausiais mitais ir propaganda. Aptarkime keletą populiariausių.

Teigiama, esą asmenvardis žmogaus teisė arba as-mens nuosavybė. Tačiau **Europos žmogaus teisių teis-mas iš pradžių byloje Metzen vs. Latvia taip pat iš-aiškino, kad asmenvardžių rašyba dokumentuose yra valstybių reikalas,** o rašymas tik valstybine kalba jokių žmogaus teisių nepažeidžia. Išaiškinta, jog pavardę var-toja ne tik ją turintis asmuo, bet ir visa visuomenė, todėl pavardės turi būti reguliuojamos daugumos žmonių pa-togumui.

2011 m. pilietė M. Runiewicz-Wardyn Europos Teisingumo Teismui apskundė Lietuvą ir vėl gavo at-sakymą, kad teisės nepažeidžiamos.

Teigiama, kad asmenvardžiai nevalstybine kalba yra įprasta vakarietiška ir europietiška praktika, taigi no-rime būti pažangūs turime tai leisti. Tačiau taip nėra. Tokių tvarką turi tik kelios mūsų regiono šalys, tačiau ne Vakarų ar Šiaurės šalys, į kurias lygiuojamasi. Nei Šiaurės šalyse, nei Jungtinėje Karalystėje, Ispanijoje, Prancūzijoje, Italijoje, Austrijoje, JAV ar Kanadoje nėra tokios praktikos.

Asmenvardžių rašymą nevalstybine kalba vietoje valstybinės dažnai grindžia tuo, jog tą Lietuva neva paža-dėjo 1994 metų sutartyje su Lenkija. **Tačiau toje sutar-tyje sutarta ne rašyti kita kalba, o rašyti originalias pavardes pagal skambesį valstybine kalba.** Tą Lietuva ir daro. Tai nėra pavardės sulietuvinimas. Sulietuvinta pavardė būtų Tamašauskas, tuo tarpu rašyti Tomaševskis lietuviškomis raidėmis ir pagal skambesį yra būtent tai, ką Lietuva ir įsipareigojo 1994 metų sutartyje.

Konstitucinis Teismas ne kartą išaiškines, kad as-menvardžių rašymas nevalstybine kalba vietoje vals-tybinės prieštarauja Konstitucijai. Bent porą kartų buvo išaiškinta be išimčių.

Vėliau, 2011 metais Konstitucinis Teismas pada-

rė išimtį – nurodė, kad galima leisti tokius įrašus tik Valstybinės lietuvių kalbos komisijos leidžiamais atvejais. Nuo tada spaudimas leisti taikomas nebe Konstituciniam Teismui, o kalbos komisijai. Ši leidusį išimtį – įteisinti tokius įrašus tik ištekėjusiems už užsieniečių ar jų vai-kams. Tai nelogiška išimtis, sukurianti nelygias sąlygas skirtingoms visuomenės grupėms, tačiau ir ja neskubama pasinaudoti, norint įteisinti asmenvardžius nevalstybine kalba pirmiausiai Lietuvos lenkakalbiams. **Pati Lenkija valdant dabartinei valdžiai to klausimo nebekelia ir nieko nereikalauja.**

Dažniausiai argumentuojama, kad to labai nori patys Lietuvos lenkakalbiai. Nėra daug studijų šiuo klausimu, tačiau 2014 metais MRU mokslininkų tyrimas parodė, kad **tik 15 procentų Lietuvos lenkų laiko asmenvar-džių rašymą jiems svarbiu.** Ispūdi, kad tai labai svarbus klausimas, sukuria lenkų inteligentijos, LLRA ir pačių multikultūrinių pažiūrų lietuvių diskursas.

Kodėl tai blogai?

Asmenvardžių rašymas nevalstybine kalba siaurintų valstybinės kalbos viešojo vartojimo ribas, keltų prak-tinius nepatogumus visiems, kas turėtų naudotis tomis pavardėmis, taip pat keltų geopolitinę grėsmę, nes **tai yra nuolatinis Rusijos reikalavimas visoms Baltijos šalims. Tokiu sprendimu būtų įteisintos okupacijų pasekmės,** nes dauguma norimų lenkų kalba užrašyti pa-vardžių yra lenkinimo ir rusinimo XIX-XX a. okupacijų metu padarinys. Tačiau tai ne svarbiausi motyvai.

Svarbiausia, jog Lietuva neturi priimti sprendimų, kurie neatitinka nacionalinių interesų, o yra pagrįsti tik atskirų grupių ar užsienio šalių spaudimu.

Pietryčių Lietuva yra iki šiol neintegruotas regi-onas, kuriame LLRA visais būdais siekia įtvirtinti jausmą, jog tai istoriškai, kultūriškai ir visai-p kitaip lenkiška teritorija, o ne integrali Lietuvos dalis. Kompromisas suderinti skirtingiems interesams būtų ir prezidento palaikomas latviškas variantas – rašymas ne-valstybine kalba papildomų paso įrašų skyriuje. Šiuo ke-liu Lietuva ir turėtų eiti.

<https://www.delfi.lt/news/ringas/politics/vytautas-sinica-anti-konstitucine-llra-programa-igyvendins-leftistai.d?id=85956559>

Laima Kalėdienė. Vilniaus valdžios beraščiai vėl kėsina į Lietuvos istoriją

Autorė yra profesorė, lituanistė, Nacionalinio susivienijimo tarybos narė.

Prieš ketverius metus Vilniaus miesto savivaldybės taryba Juozo Lukšos-Daumanto vardą suteikė skverui tarp Savanorių prospekto ir S. Konarskio gatvių Naujamiesčio seniūnijoje. Tačiau **Vilniaus miesto savivaldybė vėl, kaip ir atminimo lentos Jonui Noreikai–Generolui Vėtrai atveju, nusprendė pakoreguoti istoriją.** 2020 m. gruodžio 7 d. BNS pranešė, kad sostinės valdžia planuoja šį nutarimą atšaukti, o su sovietų okupantais kovojusio partizanų vado Juozo Lukšos-Daumanto vardą suteikti kitam skverui Vilniuje, nes dabartiniame skvere stovinti su laisvės kovotojo vardu nesuderinama sovietinė skulptūra „Lakštingala“.

Pasirodo, kad, kaip jau tapo įprasta Vilniaus savivaldybėje, šįkart vėl nesikonsultuojant nuspręsta „atstatyti istorinę tiesą“: žinomo erudito **Gedimino Jauniaus vadovaujama Vilniaus miesto savivaldybės Istorinės atminties komisija konstatavo, kad skvere 1986 metais pastatytoji skulptūra „Lakštingala“ esanti įkvėpta rašytojo Petro Cvirkos apsakymo, kuriame pasakojama istorija apie sovietiniams partizanams talkinusių vaiką, pramintą Lakštingala, nes jis, kaip, atseit, ir vaizduojama skulptūroje, tupėdavęs medyje ir, suskaičiavęs fašistų ginklus, lakštingalos čiulbesiu perduodavęs žinias apie jų skaičių strībams.** Šitokia versija buvo paskleista gūdžiu sovietmečiu (1986 m.) skvere statant šią skulptūrą, todėl taip ją „įprasminus“ prie „Lakštingalos“ net imtos organizuoti priėmimo į pionierius ceremonijos.

Tačiau skulptoriaus našlė Daiva Daugintienė liudija, kad **tas berniukas medyje – tai pats skulptorius, laukiantis sugrįžtant iš Sibiro ištremtos savo mamos (vaiką sugebėta paslėpti, kad neišvežtų).** Juk negalėjo tragiško likimo skulptorius Rimantas Daugintis (1944–1990), kuris protestuodamas prieš sovietinį režimą 1990 m. gegužę susidegino prie SSRS-Vengrijos sienos, dedikuoti vieną iš žinomiausių savo darbų sovietinės propagandas simboliui.

Jo kūrybos tyrėjos meno kritikės Aldonos Dapkutės teigimu, **šios skulptūros neįmanoma interpretuoti neatsižvelgus į autoriaus biografiją, pasaulėžiūrą ir pasaulėjautą,** o menininko kūrybos šaknys glūdi Žemaitijos gamtoje, santūriame jos žmonių gyvenimo būde, to krašto žmonių mąstysenoje, kuriai būdinga specifinė tikrovės vaizdų transformacija. Tai Dauginčio kūrinių stilistikos pagrindas, jo išskirtinumas Lietuvos skulptūroje. Paskutiniai kūriniai susiję su Atgimimu – „Birželio rauda“ („Karo našlė“), „Sudegintas kaimas“, „Gulago madona“ - jie atspindi to meto būseną ir nuotaikas.

Šiandien prie judraus Savanorių prospekto parimęs Dauginčio „Lakštingalos“ skulptūros berniukas įkūnija tiek karo meto vaikų netektis, tiek ir šiandienos vaikų skausmą bei neviltį, kai tėvai juos palikę išvažiuoja į užsienius...

Kodėl Vilniaus miesto savivaldybė gėdijasi to berniuko? **Kodėl apsiriboja žiniomis iš sovietmečio literatūros kanono? Kodėl ir vėl atkakliai kartoja sovietmečio propagandos „tiesas“?** Kas atspraus a. a. skulptoriaus Dauginčio, sumokėjusio didžiausią – savo gyvybę – kainą kovoje su sovietų režimu?

<http://www.propatria.lt/2020/12/laima-kalediene-vilniaus-valdzios.html>

Romualdas Žekas. Kai azimutas neaiškus, visi vėjai nepalankūs

Naujos Vyriausybės, moteriausybės kaip sako prof. R. Čepaitienė, programa jau ant stalo. Kaip šviežiai iškeptas pyragas atrodo net garuoja. Didokas. Todėl įdėmiau perskaičiau tik sveikatos dalį, t.y. IV skyrių.

Lyginant su koalicijos sutartimi pažanga akivaizdi. Logiškai sudėstyta, aiškūs siekiniai ir nepalyginamai išsamesnis ir struktūrizuotas turinys. Beveik nesimato trijų partijų programų sudūrimo siūlių. **Dingo superligoninės idėja, ištirpo menkos patirties ar liguistos vaizduotės**

autorių pasiūlyti ir nereikšmingi prioritetai.

Tiesa, pats svarbiausias programos tikslas pailginti vidutinę tikėtiną gyvenimo trukmę, o ypač jo kokybiškosios, be ligų ir negalios, dalies proporciją yra geras. Toks tikslas, beje, jau buvo keliamas ir pirmojoje Nacionalinėje sveikatos programoje (1998-2010 m.) ir daugelio kitų rinkimuose dalyvavusių partijų programose. Tai rodo bendro raštingumo sveikatos politikoje išaugimą. Tik liko įtarimas, kad nelabai gerai suvokiama nuo ko tas rodiklis yra priklausomas. Tai yra bene labiausiai agreguotas ir universalus visuomenės sveikatai matuoti tinkamas rodiklis.

Deja, jo svyravimai susiję ne vien tik su sveikatos priežiūros efektyvumu, kaip manė konservatoriai eidami į rinkimus. **Su profilaktinio darbo pagerinimu, nors ir kaip entuziastingai tam pritartume, situacijos reikšmingai nepataisysime.**

Pasaulio sveikatos politikos autoritetai jau seniai kalba apie socialinių ekonominių netolygumų lemiamą svarbą visuomenės sveikatai ir jos rodikliams. Greitai bus dešimt metų kai PSO suformulavo devizą „Sveikatavisose politikose“. Jis reiškia, kad kitų ūkio sektorių veikla sveikatai yra ne mažiau svarbi negu sveikatos priežiūros sektoriaus (medicinos senoviškai) įtaka. Vadinasi sveikatos parametras turėjo atsirasti ir kituose programos skyriuose!

Tokio požiūrio, deja, nėra šioje programoje. Jo nebuvo ir Valstybės Pažangos 2030 strategijoje. Gal būt dėl to, kad dalis autorių tie patys? Kelios visuomenės sveikatai skirtos eilutės programoje, tikrai nėra tai apie ką čia parašiau.

Vienas garsiausių šios srities autoritetų M. Marmoutas prieš keletą metų įvardijo tris svarbiausias Lietuvos gyventojų blogos sveikatos priežastis:

- 1. Dideli socialiniai – ekonominiai netolygumai;**
- 2. Labai gausus alkoholio vartojimas;**
- 3. Su išsimokslinimu susiję blogi sveikatos rodikliai.**

Atkreipkite dėmesį į antrą priežastį. Prisimenu, stebint Nacionalinės sveikatos programos siekių įgyvendinimą, daug nerimo kėlė būtent šis rodiklis, įstrigęs ties maždaug 71 m. riba. Tačiau, per paskutinius pora metų šoktelėjo ir pasiekė užsibrėžtą 73 metų vidutinės tikėtiną gyvenimo trukmės ribą. **Niekam nekėlė abejonių, kad tai buvo pasiekta tik griežtesnės alkoholinių gėrimų kontrolės pagalba.**

Dar geresnis neseną pavyzdys iš Rusijos. Ten, įvedus dar griežtesnius draudimus, per ketverius metus šis rodiklis šoko net 10 metų! Todėl pagrįstai kyla klausimas, kodėl tokie kuklūs ir neambicingi Vyriausybės programos siekiai – per visą kadenciją rodiklio pokytis 1 metai. **Juk, net ir pasiekus planuojamą 77 metų vidurkį, mes vis tiek liktume ES rodiklių uodegoje. Šio rodiklio vidurkis ES ir dabar jau yra 80,9 m.**

Gal būt taip paskaičiuota įvertinus auką Bakchui, tiksliau jo vietiniams atstovams ir gal būt net rėmėjams? Tebevykstantis partnerių teismo procesas ir fanatiško hedonizmo liepsnelės, žėrinčios ministrų akyse, klaidingai

palaikytos motyvacijos ženklais, kelia tokias asociacijas.

Reikėtų smulkiau patrupinti ir likusį pyragą. Gal įartinai storas cukraus pudros sluoksniu slepia abejotina kokybę?

Nors tam tikrų ženklų, liudijančių abejotina rengėjų kompetenciją, matosi ir taip. Tačiau, palaukime priemonių plano. Ten konkrečias priemones bus sunkiau užmaskuoti daugiaprasmėmis sofistinėmis frazėmis.

Labai noriu, kad tų abejonių neliktų. I. Šimonytės dalykiškumas ir tiesus būdas ir A. Dulčio, kol kas nesuteptas autoritetas, leidžia tuo nuoširdžiai tikėti.

pozicija.org/romualdas-zekas-kai-azimutas-neaiskus-visi-vejai-nepalankus/

Rasa Čepaitienė. Smegenų plovimas be jokių skrupulų

Vis labiau einame link to, kad nuomonę, kuri buvo vyraujanti šimtmečius ir dėl kurios teisingumo neabejojome, dabar vis labiau bandoma parodyti kaip kažkokią pasenusią, radikalią, klaidingą. O vyraujančia nuomone bandoma paversti įvairių mažumų nuomonę. Taip sako **kultūros istorikė prof. Rasa Čepaitienė.** Geriausias to faktas – šiandien vyksiantis forumas, kurio šūkis – „Įvairovių Lietuva Europoje“.

Renginio organizatoriai, tarp kurių yra ir tokios valstybinės institucijos, kaip Seimas, Užsienio reikalų ministerija, Seimo kontrolierių įstaiga, net Vytauto Didžiojo universitetas, skelbia, kad bus kalbama apie lyčių lygybę, žmogaus teises. Tačiau ne apie vargstančių pensininkų ar, tarkime, našlaičių, o apie LGBT. Štai kokia „nuomonių įvairovė“. Šia ir kitomis temomis kalbamės su istorike profesore Rasa Čepaitiene.

– Ar neatrodo, kad, kai kalbama apie nuomonių įvairovę, tenorima įbrukti nuomonę ne apie pamatinius, o apie priešingus dalykus – tuos, kurie pamatinėms vertybėms kelia grėsmę?

– Dauguma visuomenės galvoja taip, kaip buvo galvojama prieš šimtmečius – kad santuoka įmanoma tik tarp vyro ir moters, kad lyties pasirinkti negalima ir t.t. Tačiau dabar žmonės su tokia nuomone stumiami į paraštes, norima parodyti, kad jų yra daug mažiau, jie bauginami, kad nebedrįstų ginti savų vertybių.

Tačiau yra ir dar kitas dalykas, susijęs su demokratijos būkle. Sako, kad turi būti nuomonių įvairovė. Bet žmonės pagal tas nuomones skaldomi į grupes, vienos grupės tampa privilegijuotos kitų atžvilgiu – jų narių negalima kritikuoti, jiems taikomos įvairios lengvatos ir t.t. Atsiranda lygesnių už lygius ir tada nebelieka vietos visų lygybei prieš įstatymą, bendrąsias moralės normas.

Sumažintas viso to modelis LRT. Ir panašu, kad LRT pajungimas į visa tai pasitvirtina, nes žmonės, ypač kaimuose, iš įpročio dar žiūri televiziją ir laiko ją autoritetinga, teisingų žinių sklaidėja. Mes turime reikalą su smegenų plovimo mašina, kuri jokių skrupulų nebeturi, tendencingai parenka pašnekovus, įvykius interpretuoja taip, kaip nori.

– Visi esame verčiami galvoti taip, kaip nori valdantysis elitas. Juk, pavyzdžiui, jei galvosime, kad reikia bandyti nesipykti su kaimyninėmis valstybėmis, iškart būsime apšaukti prorusiškais.

– Kai išsivadavome iš sovietmečio ir vienos tiesos režimo, kurį laiką gyvenome taip, kad buvo leidžiamos įvairios nuomonės – ir pamatuotos, ir nepamatuotos, ir galbūt kvailokos. Visos turėjo teisę egzistuoti. O per dešimtmetį, kai valdė Dalia Grybauskaitė, buvome įstumti į tokį režimą, kad tie rėmai, kas yra tinkama, kas netinkama, pasidarė labai siauri. Visi supranta, kaip galima ir reikia kalbėti, ir kaip negalima, nors niekur tai neužrašyta. Jei pasakysi kažką ne taip, iškart būsi prorusiškas. Ar iš viso beliko žodžio laisvė?

– Dabar net manyti, kad berniuką reikia auginti vyru, o mergaitę – moterimi, jau „nepopuliaru“.

– Būtent. Tie „pažangiečiai“ perša nuomonę, kad toks mąstymas yra atsilikęs. Tam tikra prasme grįžtame į laikus, kai buvo viena partija, viena nuomonė. Pabandyk, pavyzdžiui, pasisakyti prieš gilesnę Lietuvos integraciją į ES. Tokių dalykų svarstyti net neleidžiama, nors tai yra legitimu. Tos pačios Vakarų Europos intelektualai 2017 m. išleido garsiąją Paryžiaus deklaraciją, kurioje iškeltas klausimas, ar tuo keliu Europa eina. Lietuvoje tas tekstas buvo paskelbtas, tačiau nesukėlė jokios reakcijos. Niekam neįdomu, ar dabar ES yra tokia, į kokią mes įstojome ir kokiai davėme tam tikrus įsipareigojimus. Niekam neįdomu, kokios laukia perspektyvos. Lietuvoje profesoriai, kurie tokius klausimus kelia, vien už tai metami iš universitetų. Ar viskas gerai su šita šalimi?

– Kai stojome į ES, apie jokiais vienalytes „šeimas“ niekas nė nekalbėjo, juo labiau – apie leidimą joms

įsivaikinti. Dabar pasisakysi prieš tai – būsi didžiausias žmogaus teisių pažeidėjas.

– Ir ne tik apie tai. Pabandyk pasisakyti prieš lyties keitimą... Pavyzdžiui, ponia, tapusi teisingumo ministre (Evelina Dobrovolska, – aut. past.), kuo iki šiol užsiėmė? Itin, mano akimis žiūrint, marginaliomis temomis – tokiomis, kaip „W“ raidė, vienos lyties partnerysčių ir transgenderių teisių gynimas. Visa mūsų teisinė sistema, pats teisingumas ir žmogaus teisės susklandžiamos į šias kelias temas. Tačiau kuriai piliečių daliai ar procentui jos išties aktualios? Matyt, labai mažam procentui. O tokią poziciją bandoma primesti visiems kitiems, įrodinėjama, kad kritikuojantys kursto neapykantą, turi būti baudžiami, represuojami. Kaip tai susiję su demokratija? Bandoma įteigti, kad tie, kurie bando apsaugoti lietuvių kalbą, mąsto senamadiškai. Štai naujoji valdžia jau prakalbo, kad reikia panaikinti Valstybinę kalbos inspekciją. Kad galėtume kalbėti kaip norime. Jau ir dabar jaunimas kalba pusiau angliškai, pusiau lietuviškai.

– Ir niekas iš valdžios čia jokių pavojų neįžvelgia.

– Taip, jau net dalis žinomų kalbininkų aiškina, kad viskas tvarkoje. O vien pažiūrėjus į tai, kaip rašo visokie „delfiai“... Paskaitai sakinį iki galo, tai jau jo pradžios nebesupranti, nes žodžiai „nušokę“, jau nekalbu apie gramatines ir stiliaus klaidas. Taupoma kalbos sąskaita, kalbos redaktoriai atleidžiami, nes manoma, kad to nebereikia. Tai – viešosios erdvės susinimas.

– Didžioji žiniasklaidos dalis dabar suteikia eterį tik tiems, kurie galėtų sukelti kuo didesnę paniką dėl COVID-19. Ar ir čia nepasigendate plioralizmo, nes visiškai blokuojami tie, kurie ragina nepanikuoti – elgtis atsargiai, saugoti vieni kitus, bet nepulti į isteriją?

– Baisiausia, kad gyvename laikais, kai yra toks didelis informacijos srautas, kad nebegali atsirinkti, kur yra ekspertų nuomonė, o kur – sąmokslų teorijos ar klaidės. Viskas taip suvelta, o kai dar iš valdžios žmonės tegirdi „griežtinsim, griežtinsim, griežtinsim“, tai kyla natūralus noras priešintis. Švedijoje apeliuota į žmonių sąmoningumą. O pas mus įteisino privalomą kaukių nešiojimą ir iškart rimtas baudas. Žmonės nori dresuoti kaip šuniukus. Natūralu, kad žmonės tam priešinasi, jie nenori būti šuniukais. Tada ir turime tą nesisaugojimą, kylančius skaičius.

Per pirmą karantiną tai dar buvo daugiau to solidarumo, savanoriai padėdavo izoliuotiesiems. O dabar visi taip įbauginti, kad to bendruomeniškumo nebeliko. Visuomenė irsta iš vidaus. O tada į areną išeina „nuskriaustieji“, kurie moka ginti savo teises, draskyti akis kitiems. Ir tada jie laimi – gauna įvairias subsidijas, eterį.

Kai visuomenei norima įpiršti kokią nors nepopuliarią

nuomonę – dėl to, kad reikia atsisakyti grynųjų pinigų, įteisinti internetinį balsavimą, dvigubą pilietybę ir t.t., – pajungiama visa propagandos mašina. Pasikartosiu: šiuo aspektu grįžtame į sovietinius laikus. Tie, kas kalba taip, kaip reikia elitui, yra propaguojami, brukami. Ir tada net tai, kas visą laiką atrodydavo kaip absurdas – vienalytės „šeimos“ ir panašiai, – visuomenei pradeda nebeatrodyti taip baisiai. O tikrosios bėdos – realus skurdas, reali atskirtis, nesaugumas – atsiduria paraštėse, lyg to nebūtų, nors tai – ne išsigalvoti dalykai.

Dabar skurdas jau tarsi tapo norma. Tačiau nuolatiniu bauginimu norima parodyti, kad, jei kalbėsi ir galvosi ne taip, kaip reikia, atsidursi žmogaus, maisto beiėškančio konteineriuose, vietoje.

– Iš būsimosios Vyriausybės tikitės kokių nors teigiamų poslinkių žodžio, įsitikinimų laisvės srityje?

– Reikia sakyti ne „vyriausybė“, o „moteriausybė“. Žinant, kas diriguoja paradui – konservatoriai ir liberalai, – ta radikaloji (realiai radikaloji) darbotvarkė bus stumiami į priekį. **Be to, bijau, kad, pasinaudojant pandemija, bus daug korupcijos, įtakų didinimo.** Jei anksčiau valdžiai opozicijoje buvo kone visa žiniasklaida, dabar beveik visa žiniasklaida pūs į „moteriausybės“ dūdą ir mes visi matysime iškreiptą vaizdą. O tai valdžiai padės visuomenei nežinant stumti savus reikalus.

https://www.respublika.lt/lt/naujienos/nuomones_ir_komentarai/bus_isklausyta/smegenu_plovimas_be_jokiu_skrupulu/

Ramūnas Aušrotas.

Aš meldžiuosi už tyliąją Lenkiją, už mūsų tikėjimo brolius ir seseris

Mielieji, norėjau paprašyti maldos už mūsų kaimynę Lenkiją. Jau seniai norėjau, bet tik dabar prisiruošiau išdėstyti kodėl.

Ten vyksta kultūrinis karas. Tai karas, kurį pradėjo ne krikščionys. Tačiau tai karas, kuriame jie yra priversti dalyvauti, gindami savo požiūrį į žmogaus prigimtį ir prigimtines žmogaus teises.

Šis karas vyksta ir Lietuvoje. Tik jei Lietuvoje, kaip taikliai pastebėjo „Artumoje“ Vygantas Malinauskas, dėl politinės ir vertybinės konsteliacijos jis turi rezistencinį pobūdį, tai Lenkijoje valdžioje yra vyriausybė, kuri iš tiesų siekia formuoti žmogaus prigimtį ir prigimtines žmogaus teises atitinkančią politiką. Dėl jos metodų galima ginčytis, bet dėl tikslo - tikrai ne. Todėl ji šiuo metu yra liberalių progresyvistų ofenzyvos taikinyje.

Pateikiu tris šio karo epizodus. Du jums daugiau mažiau žinomi iš laikraščių antraščių, trečias - tikriausiai dar ne.

1. Abortų klausimas. Kaip žinia, Lenkija yra vienintelė Europos valstybė, kurioje įstatymiškai ribojamas aborto prieinamumas. **To rezultatas - šimtą kartų mažesni abortų skaičiai lyginant su ES vidurkiu. Tad ne nuostabu, kad Lenkija jau seniai buvo proabrotinių jėgų taikiny.** Reikėjo tik preteksto karui. Tokiu tapo Konstitucinio Tribunolo nutarimas, kuriuo abortas dėl eugeninių priežasčių (vaisiaus apsigimimo) buvo pripažintas prieštaraujančiu Lenkijos Konstitucijai. Liberalioji Lenkijos spauda sako, kad valdantieji perlenkė lazda, bet galima sakyti ir kitaip: pervertino savo galimybes, ir neįvertino proabrotinių jėgų įtakos visuomenėje, ypač - tarp jaunimo. Taigi tai tapo pretekstu pradėti karą.

Karo strategija yra paremta sėkmingu Airijos atveju, kur, referendumo būdu pavyko pakeisti konstitucinę nuostatą, draudžiančią abortą. Tam reikėjo: a) sukompromituoti visuomenės akys Bažnyčios įtaką; b) sumobiliuoti jaunąją kartą; ir tada c) reikalauti referendumo.

Lenkijos atveju jau ne vienus metus girdime apie pedofilijos Bažnyčioje skandalus. Neabejoju, kad Bažnyčioje yra purvo, ir nemažai. Tačiau vieni su pedofilija Bažnyčioje kovoja tam, kad ją apvalytų, bet kitiems - tai būdas neutralizuoti jos įtaką visuomenėje, diskredituoti jos moralinį autoritetą, kvestionuojant jos teisę skelbti mokymą moralės srityje, suabejoti jos skelbiamo moralinio mokymo pagrįstumu. Aborto kontekste užmirštant, kad teisė į gyvybę yra ne religinė, o moralinė norma. Tai, kad Bažnyčia palaiko gyvybę nuo pradėjimo momento, niekaip nedaro prigimtinių teisių į gyvybę nelegitimia. Tačiau daugelis žmonių taip mąsto: tu neturi teisės aiškinti kaip gyventi, jei pats taip negyveni.

Jei reiktų spėti, tai dabar oponentai ieško tragiško atvejo, panašaus į Savitos Halappanavar atvejį Airijoje. Priminsiu, kad Salvitai buvo diagnozuota fatalinė nėštumo išėiga, tačiau buvo atsisakyta jai atlikti abortą, nes vaisiaus širdis plakė. Vėliau jai dėl antibiotikams atsparios bakterijos organizme išsivystė sepsis ir ji mirė. Abortų šalininkų teigimu - dėl to, kad buvo atsakyta abortu.

Kol kas tokio atvejo oponentai dar nerado. Jei ras, neabejoju - būtinai panaudos kaip argumentą abortus ribojančio įstatymo panaikinimui. Šiuo metu

naudojami kiti metodai: policijos provokavimas, visai neseniai buvo įsilaužta į Šeimos ministrės facebooko paskyrą ir įdėtas neapykantą kurstantis įrašas. (Kaip rašo Lenkijos spauda, tai ne pirmas kartas, kai hakeriai nulaužia valdančios partijos PiS atstovų paskyras socialiniuose tinkluose.)

2. „Zonos, laisvos nuo LGBT įtakos“. Iš tiesų tokių zonų nėra. Šį pavadinimą sąmoningai sugalvojo LGBT ideologiją skleidžiančios grupuotės, kaip būdą diskredituoti šeimos teisių chartijas, kurias buvo pasiūlyta priimti savivaldybėms ir pagal jas formuoti savivaldybių švietimo ir socialinę politiką (skirtingai nuo Lietuvos, Lenkijoje savivalda šioje srityse turi kur kas didesnes galias).

Chartija nėra teisinis dokumentas, tik politinis išpareigojimas. Jose nerasite nė žodžio apie LGBT (o apie jų turimą žmogaus teisių varžymą nė nešneku). Joje kalbama apie išpareigojimą stiprinti ir remti tradicinę šeimą socialinės politikos priemonėmis (išmokomis, šeimai palankios aplinkos kūrimu, didesnių galimybių daugiavaikėms šeimoms sudarymu). **Tai ko taip širsta LGBT ideologinės grupės?**

Atsakymas labai paprastas: Lenkijoje lytiškumo ugdymo programos tvirtinamos savivaldos lygmeniu. Pavyzdžiui, Varšuvoje, valdant paskutinius prezidento rinkimus pralaimėjusiam merui Rafalui Trzaskowskiui, buvo priimta LGBT teisių deklaracija, kuria savivaldos lygmenyje išpareigota įgyvendinti PSO lytiškumo ugdymo gaires. Šeimos teisių deklaracija pasiūlė kitokią lytiškumo ugdymo sampratą. **Taigi - ji kaip peilis LGBT ideologijai, siekiančiai į švietimą įvesti įvairovės diskursą. Tai yra pagrindinis tokio didelio puolimo motyvas.**

Viešųjų ryšių prasme, siekiant diskredituoti šeimos teisių deklaracijas, buvo padarytas labai sėkmingas ėjimas: apie LGBT uždarymą į getus Lenkijoje kalbėjo visa Europa, **LGBT zonų žemėlapiu dalinasi net lietuviai katalikai savo socialiniuose tinkluose.**

Beje, jei pasižiūrėsime paskutinę Europos Parlamento rezoliuciją prieš Lenkiją (ji yra ir lietuvių kalba), tai pamatysime, kad **LGBT zonos ten neminimos, bet kalbama būtent apie chartijas** (skirtingai nuo pavasarį priimtotos rezoliucijos).

3. Lenkijos 2021 – 2130 m. lygių galimybių strategija. Rengiama valdančiųjų šiuo metu, labai sunkiomis sąlygomis. Kalbant apie lygias galimybes, kol kas **Lietuvoje yra formuojamas gana atsargus diskursas**, kaip kova su lyčių stereotipais buityje ir darbe, juos suprantant kaip mechaninį buities darbų pasidalinimą tarp vyro ir moters, privalomas tėvystės atostogas ir pan. **Bet valdant dabartinei valdžiai į paviršių greit iškils progresyvi lygių galimybių idėja (į naują LGI projektą jau įtraukta nediskriminacijos dėl lyties tapatybės nuostata, o naujasis Žmogaus teisių komiteto pirmininkas - atėjęs iš Lygių galimybių kontrolieriaus tarnybos - prisistatydamas kalbėjo apie įvairovės (diversity) politiką, kuri reiškia seksualinių mažumų teisių**

gynimą, lyčių daugio propagavimą.

Lenkiška programa akcentuoja šeimos (ypač daugiavaikės) galimybes gauti tokią pačią apsaugą ir paramą, yra orientuota į santuokos ir motinystės instituto stiprinimą. Programa jau susilaukė kairiųjų ir liberalų statytinio į Piliečių teisių kontrolieriaus postą - **Adamo Bodnaro kritikos, kaip skirianti pernelyg mažą dėmesį homoseksualių asmenų diskriminacijai.**

Dėl visų šių priežasčių aš melžiuosi už Lenkiją. Gal ir jūsų maldoje atsiras intencija už tyliąją Lenkiją, už mūsų tikėjimo brolius ir seseris.

#MeldziوسيUzLenkija

<https://www.pozicija.org/ramunas-ausrotas-as-meldziوسي-uz-tyliaja-lenkija-uz-musu-tikejimo-brolius-ir-seseris/>

Vytautas Radžvilas.

E. Dobrovolska - tobula ministrė

E. Dobrovolskos kandidatūros į Teisingumo ministrės pateikimas yra tik dar vienas Lietuvoje vykstančio ideologinio lūžio požymis. Jeigu ji bus paskirta, tai reikš, kad **Lietuvos vyriausybėje atsiranda pirmoji ne ministrė, bet komisarė.**

Tai nėra žodžių žaismas. Nėra joks atsitiktinumas, kad **po bolševikų perversmo Rusijoje atsirado Liaudies komisarų taryba.** Ji nebuvo vyriausybė senąja ir įprasta to žodžio prasme, o komisarai nebuvo ministrai. Tarp vyriausybės ir liaudies komisarų tarybos, kaip ir tarp ministro ir komisarų yra principinis skirtumas. Liaudies komisarų taryba pačia savo kilme ir prigimtimi yra grynai ideologinė vyriausybė, kuri tvarko šalies reikalus vadovaudamasi ne dalykine, bet pirmiausia ideologine logika.

Vyriausybės ministras yra politinis vykdomosios valdžios atstovas/pareigūnas, kuris politinį vadovavimą tam tikrai reikalų sričiai turi grįsti ir dalykiniu jos išmanymu ar bent jau iš principo privalo pirmiausia vadovautis

dalykiniais motyvais ir siekti kuo efektyviau spręsti piliečiams ir valstybei svarbius praktinius klausimus. **Tu tarpu komisaras yra politinis vadovas, kuriam ideologijos diktuojami utopiniai tikslai užgožia realius žmonių poreikius ir kurio sąmonėje gyvenimo tikrovė su visais jos dalykiniais aspektais turi būti palenkta ir besąlygiškai tarnauti „grynojo idėjiškumo“ siekiniui.**

Todėl pagrįstai akcentuojant menką profesinę E. Dobrovolskos kompetenciją verta atkreipti dėmesį į jos visur, taip pat kalbant su G. Nausėda, pabrėžtinai demonstruojamą ryžtą.

Jis kyla iš to, kad kandidatė turi ne ministrės, bet komisarės savimone – ji mintinai žino ją iškėlusios į ministrės postą partijos neokomunistinę ideologinę programą ir yra tvirtai pasiryžusi ją nenukrypstamai įgyvendinti. Kiti reikalai, kuriuos turėtų spręsti Teisingumo ministerija, jai tėra mažareikšmės smulkmenos, arba šalutinis fonas, kurio paskirtis -- palaikyti ministeriavimo iliuziją.

Taip yra todėl, kad **Laisvės partija yra pirmoji nuo sovietinės LKP laikų ideologiškai išsigryninusi partija, kurios pagrindinis tikslas yra ne dalyvaujant valdžioje spręsti Lietuvai visuomenei svarbius klausimus.** Tikrasis tikslas yra iš pagrindų pertvarkyti ir perauklėti visuomenę, kad senuosius lietuvius pakeistų Naujasis Lietuvis – vykdant šią programą kryptingai ugdomas krikščionišką, tautinę, valstybinę, net įgimtos priklausomybės lyčiai jausmą praradęs kitos rūšies mankurtas, arba, pasitelkiant šių dienų žodyną, -- postmodernus zombis. Tad viešojoje erdvėje sklindantys priekaištai dėl kandidatės į ministrus kompetencijos stokos atrodo yra nepagrįsti ir net šiek tiek naivoki. Juk vargu ar įmanoma ir prasminga reikalauti, kad komisarė atitiktų nuobodžiam ministrui keliamus dalykinės ir profesinės kompetencijos reikalavimus.

Tam tikra specifine prasme ji yra tobula ministrė -- pirmoji tikra komisarė, visiškai įveikusi savo ribotumo sąmonę ideologinė fanatikė. Tai - ne kvailumas įprastine to žodžio prasme. Kitaip negu banalus kvailis ir tingūs ministrai, tokie darbuojasi iš peties. Jeigu Prezidentas atmetų jos kandidatūrą, tai būtų drąsus ir pagirtinas veiksmas, nes norėdamas pasipriešinti Lietuvoje vis drąsiau keliančiam galvą neokomunistiniam gaivalui ir jo primetamam ideologiniam diktatui jis jau turėtų turėti pranokti save.

Dėsninga, kad komisarų institutas gyvavo ideologinio tikėjimo pasaulinės revoliucijos pergale laikais. Neatsitiktinai LKT išnyko 1946 m., kai SSRS komunistų entuziazmas įvykdyti pasaulinę proletarinę revoliuciją priblėso ir pamažu pradėjo gesti jiems susidūrus su Šaltojo karo ir ilgalaikio dviejų sistemų „taikaus sambūvio“ ilgalaikė perspektyva. Todėl buvo grįžta prie įprastinių vyriausybės ir ministrų – šių žodžių sugrįžimas tai buvo priverstinė ir sovietams nemaloni nuolaida buržuaziniam pasauliui ir jo politikos bei diplomatijos žodynui bei normoms.

<http://www.propatria.lt/2020/12/vytautas-radzvilas-e-dobrovols->

Vytautas Sinica.

Atsakymas V.Ališauskui: Sorošas yra didžiausias kairiųjų politinių tikslų mecenatas pasaulyje

Naujojo Židinio ratelio profesorius Vytautas Ališauskas neseniai per LRT teigė, kad Džordžo Sorošo vardas žmonėms, kurie turi mažai išminties ir labai daug pykčio, dabar yra keiksmazodis.

Tokia ironiška pastaba, perteikianti daugelio LRT Panoramos užsienio politikos naujienomis tikinčių žmonių požiūrį į bet kokią Sorošo vardo paminėjimą. Reikia pripažinti, apie Sorošą sklinda labai daug mitų, tarp kurių paskęsta ir pakankamai įdomi tiesa.

Todėl kai socialiniuose tinkluose plačiai pasklido faktas, kad Džordžo Sorošo Atviros visuomenės fondas **2018 metais skyrė 124 800 dolerių A. Tapino Laisvės TV projektui R.I.T.A., kilo mintis apie jį pakalbėti plačiau.**

Juk Sorošo investicijos į Lietuvos visuomenės auklėjimą daug platesnės ir Lietuva čia nėra išskirtinė. Visame pasaulyje savosios „atviros visuomenės“ populiarinimui **Sorošas jau yra skyręs virš 30 milijardų dolerių ir yra didžiausias kairiųjų politinių tikslų mecenatas pasaulyje.**

Nieko keista, kad su juo susiję tiek legendų ir ginčų. Pabandžiau tad racionaliai aptarti Sorošo veiklą, įtaką ir pasaulio viziją.

Remkite mūsų kūrybą Pateron platformoje (<https://www.pateron.com/propatria?fbclid=IwAR1F1kNbfwCR5gVgzDVuLzfWiM-1nAGeVZa1LtO5TDJCwW64hVnXIdm1xcE>)

<https://www.pozicija.org/atsakymas-v-alisauksui-sorosas-yra-didziausias-kairiuju-politiniu-tikslu-mecenatas-pasaulyje/>

Laisvės premiją – kunigui Robertui Grigui! Visų pirma, pagerbkime tuos savo žmones, kurie visą savo gyvenimą paaukojo kovai už Lietuvos Laisvę

Gediminas Jankus

Laisvės premiją – kunigui Robertui Grigui!

Skaidu, kad kažkelintą kartą garsiajam dididentui, antisovietinės rezistencijos dalyviui, kunigui Robertui Grigui nesuteikta Laisvės premija. Skaidu, kad tragiškų Sausio įvykių 30-mečio išvakarėse nepagerbiamas mūsų, Aukščiausiosios Tarybos gynėjų, simboliu tapęs bendražygis ir dvasios tėvas. Būtent su juo sausio 11–12 dienomis davėme Kario priesaiką, būtent jis nuolat buvo šalia, drąsino, guodė ir teikė išpažinties sakramentą.

Dar sovietiniais metais jis vienas pirmųjų aktyviai įsijungė į pasipriešinimo judėjimą, 1982 m. viešai atsisakė priimti okupacinės sovietų armijos kario priesaiką, leido ir platino antisovietinius pagrindinius leidinius „Lietuvos Katalikų bažnyčios Kroniką“, „Vytį“, „Aušrą“. Sovietinių represinių struktūrų nuolat persekiotas, ne kartą tardytas, pašalintas iš Pedagoginio instituto. Tačiau, **nieko nebodamas kartu su savo bendraminčiais, aktyviais pasipriešinimo dalyviais vienuole Nijole Sadūnaite, kardinolu Sigitu Tamkevičiumi** (abu apdovanoti Laisvės premija) **ir kitais tęsė savo veiklą.** 1987 m. rugpjūčio 23 d., pirmajame viešame protesto mitinge prie A. Mickevičiaus paminklo Vilniuje, pasakė kalbą. **Po to KGB suimtas, prievarta vežiojamas po Baltarusijos miškus, grasinant nužudyti.**

Iki mūsų dienų jis išliko tiesus ir drąsus, pirmiausia iš jo girdėjome įkvėptą Tiesos žodį, jis nenuilstamai gina krikščioniškąsias vertybes ir tikrąjį žmoniškumą, jo vadovaujama Lietuvos „Caritas“ federacija viena pirmųjų atskuba į pagalbą sunkiai besiverčiantiems, nelaimės patyrusiems.

O juk Roberto Grigo, pagerbimas taptų ir visų Parlamento gynėjų, visų Lietuvos žmonių, stojusių prieš okupantų tankus prieš 30 metų, pagerbimu.

Archyvinėje nuotraukoje – žūsiame, bet nesitrauksime. Priesaika Aukščiausiojoje Taryboje 1991 m. sausio 12 d. su Vyttautu Landsbergiu, Algirdu Patacku, Robertu Grigu, Audriumi Butkevičiumi.

* * *

Antanas Kliunka

„Užuot ieškoję didvyrių kitur, visų pirma, pagerbkime tuos savo žmones, kurie visą savo gyvenimą paaukojo kovai už Lietuvos Laisvę!“

„Mus, LR Aukščiausiosios Tarybos gynėjus, pasiekė liūdna žinia, kad mūsų kapelionui kunigui Robertui Grigui ir ši kartą nebus paskirta Laisvės premija. Mes su didele viltimi laukėme, kad ši kartą, kai minėsime Sausio įvykių 30-tį, kunigo Roberto Grigo asmenyje būsime pagerbti ir mes, TV bokšto ir LR Aukščiausiosios Tarybos gynėjai.

Kunigas Robertas Grigas 1991 m. sausio mėn. Sovietų sąjungos įvykdytos ginkluotos agresijos metu buvo mūsų, Karių savanorių – Lietuvos Respublikos Aukščiausiosios Tarybos gynėjų, dvasinis vadovas ir lyderis, realios užpuolimo ir pasipriešinimo slopinimo grėsmės metu atlikęs krikščioniškus patarnavimus apsisprendusiems ginti Lietuvos laisvę arba žūti gynėjams, priėmęs karių savanorių priesaiką, apdovanotas Sausio 13-osios atminimo medaliu. Jo įkvepiantys žodžiai, drąsus elgesys kėlė Parlamento gynėjų dvasią ir skatino jų ryžtą.

Tokio mūsų įvertinimo mes jau laukiame seniai, nes Laisvės premija įteikiama Laisvės gynėjų dieną – sausio 13-ąją.

Paskirdami Laisvės premiją kun. R. Grigui ją priartintume prie eilinių Lietuvos žmonių, kurie prieš 30 metų drąsiai stojo prieš okupantų tankus ir tokiu būdu kartu būtų pagerbti visi su 1991 m. Sausio gynyba susiję piliečiai.

Laisvės premijos komisija, kurioje kažkodėl nėra nė vieno LR Aukščiausiosios Tarybos gynėjo, Lietuvos kariuomenės gynėjo savanorio, gruodžio 8 d., atsižvelgdama į gautus valstybės ir savivaldybių institucijų, visuomeninių organizacijų ir asociacijų, akademinės bendruomenės, bendruomenių ir fizinių asmenų teikimus, nusprendė siūlyti Seimui 2020 m. Laisvės premiją skirti Baltarusijos demokratinei opozicijai.

Mes neturime nieko prieš prieš Baltarusijos opoziciją. Žavimės vienos iš opozicijos lyderių – Marijos Kolesnikovos – didvyriškumu, kuri vietoj laisvės pasiryžo likti su kovojančia Baltarusijos ir už tai yra kalinama.

Mes manome, kad **Baltarusijos opozicija šiuo metu ir taip sulaukia daug dėmesio iš demokratinio pasaulio ir ES institucijų: Europos Parlamentas Baltarusijos opozicijai skyrė prestižinę A. Sacharovo premiją, o Europos Komisija penktadienį paskelbė skirianti naują 24 mln. eurų tiesioginės finansinės pagalbos paketą Baltarusijos žmonėms.**

Žinodami, kad 65 proc. baltarusių yra nusiteikę prorusiškai ir laukia V. Putino pagalbos, **ar mes nesulauksime to, kad dabartinė opozicija, Rusijai A. Lukošenką pakeitus kitu savo statytiniu, kartu su mūsų Laisvės premija puls į „motinos“ Rusijos glėbį?!**

Bijau būti blogu pranašu, bet manau, kad taip ir nutiks. Todėl manau, kad užuot ieškoję didvyrių kitur,

visų pirma, pagerbkime tuos savo žmones, kurie visą savo gyvenimą paaukojo kovai už Lietuvos Laisvę!“.

pozicija.org/laisves-premija-kunigui-robotui-grigui-visu-pirma-pagerbkime-tuos-savo-zmones-kurie-visa-savo-gyvenima-paaukojo-kovai-uz-lietuvos-laisve/

Justas Stankevičius.

Giuliani spaudos konferencija: masinis rinkimų klastojimo sąmokslas?

Vienas iš svarbiausių 2020 m. JAV prezidento rinkimų klausimų yra ar dabartinio prezidento oponentas Joe Bidenas laimėjo sąžiningai. Yra nemaža dalis žmonių bei šaltinių, kurie teigia, kad šiuose rinkimuose buvo plačiai paplitęs balsų klastojimas. Tarp šių žmonių yra ir Donaldo Trumpo teisininkas Rudy Giuliani. Ar jie yra teisūs?

Vos prieš keletą savaičių asmeninis Trumpo teisininkas Rudy Giuliani surengė spaudos konferenciją. Šioje konferencijoje **Giuliani komanda teigia, kad Trumpas maža persvara laimėjo JAV prezidento rinkimus bei kaltina JAV demokratų partiją balsų klastojimu.** Žinoma, tai yra stiprūs teiginiai, kurie skamba tarsi konspiracijos teorija. Giuliani komanda sako turintys įrodymų tam, kad pagrįstų šiuos teiginius.

Kaip masinės medijos reagavo į šią spaudos konferenciją?

Akivaizdu, kad masinės medijos į tai reagavo negiaimai. Iš esmės, medijos buvo apatiškos Trumpo komandos pasakojimo linijai bei nesiekė objektyvumo: CNN politics antraštės skelbė, kad „faktų tikrinimas atskleidė Trumpo savaitgalio melus“, tuo tarpu tikrinimas politico skelbė „D.Trumpas paneigia savo nepagrįstus teiginius apie plačią rinkėjų apgaulę“. Aišku yra daugiau pavyzdžių, kurie įrodo medijos šališkumą konferencijos atžvilgiu.

Ad hominem populiarioje medijoje

Problema dėl Trumpo asmeninio teisininko R. Giuliani yra tai, kad pastarasis turi labai gerą teisininko reputaciją. Net CNN pripažino R. Giuliani kaip gerą teisininką atsimenant jo rolę Wall Streeto skandale, tiek ir bylose, kurios buvo susijusios su nusikalstamu pasauliu.

Tačiau, deja, vietoj to, kad medijos ir Trumpo komandos oponentai sąžiningai klausytųsi, kas buvo kalbėta Giuliani spaudos konferencijoje, jie tiesiog užsiima ad hominem argumentais – **medijos sąmoningai nekreipia dėmesio į tai, ką kalba Trumpo teisininkas, tačiau yra kritikuojama paties jo asmenybė. Tai yra įprasta propagandos taktika: jei negali diskredituoti kažko, ką kažkas sako, diskredituok patį asmenį.** Taip buvo daroma ir pasikalbant su keliais buvusiais Giuliani bendradarbiais, iš kurių vienas teigė, kad būtent dabar Giuliani „disredituos savo vardą“. Tai primena klasikinę propagandos techniką ir aiškų naratyvą, kuriame yra brėžiama aiški riba tarp gėrio ir blogio. Puikus to pavyzdys – tekstas iš The Washington Post.

Tekstas, ad hominem ant teisininko atkreipia dėmesį, kad „jei Rudy [Giuliani- J.S] neteko sveiko proto, tai jį prarado ir visi, kurie jo klausosi“.

Štai kaip veikia masinės medijos propaganda. Beje, smulki detalė, minėtas tekstas neužsimena ir nekreipia dėmesio į tai, kas buvo minėta Giuliani spaudos konferencijoje.

Čia dar yra visiškai pūkeliai, palyginus su tuo, kad vienas iš Trumpo teisininkų buvo pradėjęs gauti grasinimus būti nužudytam, dėl ko jis ir nusprendė mesti minėtas pareigas.

Kodėl Trumpo komanda dar nepateikia įrodymų?

Jenna Ellis, Trumpo rinkimų kampanijos vyriausioji teisės patarėja Giuliani spaudos konferencijoje. Ji teigė, kad ši konferencija yra tik preliudija į teismą ir, kad konferencija nėra teisinis procesas, kuriame jie turėtų pateikti įrodymus. Tai yra pagrįstas žingsnis: ar būtų protiniga nusikaltėliui parodyti jį inkriminuojančius įrodymus prieš jo teismą? Atsakymas yra akivaizdus. Tuo pačiu tai parodo ir medijos bei „nepriklausomų faktų tikrintojų“ trumparegystę: tikrinti faktus, nors yra aiškiai pasakoma, kad faktai/įrodymai bus pateikti teismuose. Kaip galima vertinti tai kaip dezinformaciją ar kaip melagingus faktus, jei jų nėra?

Ar tikrai patikimimos yra balsavimo mašinos?

JAV nacionalinio saugumo departamentas skelbė, jog šie rinkimai buvo „patys saugiausi JAV istorijoje“. Tačiau šis teiginys buvo parašytas kibernetinio saugumo ir infrastruktūros saugumo agentūros dar lapkričio 12 d. **Sutapimas ar ne, bet ši agentūra yra atsakinga už visas balsavimo operacijas, susijusias su balsavimo**

mašinomis. Yra daug žinomų problemų su šiomis balsavimo mašinomis. Žinoma, kad medijos teigia, kad šios balsavimo mašinos yra saugios išskyrus tuo atveju, jei rinkimus pralaimi medijoms parankus kandidatas.

Tuo tarpu dar 2018 m. „The New York Time Magazine“ balsavimo mašinas skambiai įvardino kaip „rinkimų saugumo krizė“. Todėl tai tik dar kartą įrodo pagrįstą prielaidą, kad JAV prezidento rinkimai nebuvo skaidrūs.

<http://www.propatria.lt/2020/11/justas-stankevicius-giuliani-spaudos.html>

Yidmantas Valiušaitis. Žmonės be istorinės atminties – moka daugiau

Reportažas apie konferenciją „2020-ieji. Pasaulinės tendencijos ir nacionalinis saugumas“

„Nežinau ar projekto organizatoriai žino ką daro?“ – Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos konferencijoje „2020-ieji. Pasaulinės tendencijos ir nacionalinis saugumas. Išvalgos. Iššūkiai. Scenarijai“ retoriškai klausė Vilniaus universiteto sociologijos ir ekonomikos prof. Boguslavas Gruževskis.

Rizikos atveria ir naujų galimybių

Kalbėtojas pabrėžė, kad konferencijos iniciatoriai „daro didelį, svarbų, unikalų darbą – jie keičia bibliotekos prigimtį. Vienas iš bibliotekos tikslų – kaupti ir skleisti informaciją. O čia ji kuriama ir analizuojama. Šis projektas turėtų tęstis bent 5-erius metus. Tada atsirastų atskaitos taškų vertinti informacijos patikimumo ir jos nuvertėjimo problemą. **Nacionalinė biblioteka taptų viena iš nacionalinio saugumo institucijų.**“

Į geopolitines grėsmes, bręstančias ekonomines krizes, klimato kaitos padarinius, socialinę atskirtį, visuomenės susipriešinimą atkreipė dėmesį prezidento Gitano

Nausėdos patarėjas Šarūnas Radvilavičius. Jis tvirtino, kad jau dabar „turime ieškoti galimybių, kaip sušvelninti šių ir kitų tendencijų padarinius. Atsakas į tai – platus ir atviras dialogas, europietiška diskusijos kultūra.“

Ar pasaulis taps saugesnis 2020-aisiais, ar Lietuvoje jausimės saugiau – į šiuos klausimus ieškota atsakymų konferencijoje, **vertinant globalius pasaulio geopolitinių jėgų pokyčius, Lietuvos socialinį saugumą, įskaitant socialinės atskirties mastą, emigracijos, imigracijos, demografijos procesus bei istorinės atminties politiką, kaip vieną iš valstybės socialinio saugumo dedamųjų.**

Nacionalinės bibliotekos generalinis direktorius prof. dr. Renaldas Gudauskas pabrėžė, kad globalių problemų nei sustabdysime, nei išspręsime, tačiau svarbu žinoti, kad kiekviena rizika atveria ir naujų galimybių: laimėsime tiek, kiek tas galimybes gebėsime įžvelgti, numatyti, jomis pasinaudoti.

Gyvybingi sovietinės istoriografijos recidyvai

Diplomatė ir istorikė Irena Vaišvilaitė sakė, kad „**atminties politikos naratyvo mes neturime**“. Lietuvoje, pasak jos, „egzistuoja konfliktuojantys atminties politikos naratyvai, kurie remiasi ne istorijos studijų duomenimis“. Jie kyla iš įvairios atminties – prisiminimų, šeimoje perduotų pasakojimų, etc. „Jie eklektiški, labai subjektyvūs. **Arba tai pasakojimai, suformuoti už Lietuvos istorinio lauko ir už Lietuvos ribų.** Ir perkeliame į Lietuvą be jokios korekcijos. O ta korekcija neįmanoma dėl vis dar labai menkų istorijos studijų“, – teigė I. Vaišvilaitė.

„**Viena mūsų bėdų ta, kad labai daug apie įvykius Lietuvoje kalba ne lietuviai,** – sakė filosofas ir istorikas prof. Kęstutis Skrupskelis, Pietų Karolinos ir VDU profesorius emeritas, VDU garbės daktaras. – Ir kalba ne kaip istorikai, bet kaip prokurorai. Jie turi, be abejo, tam tikrų politinių interesų. Bet tas interesas nebūtinai yra lietuviškas.“ Ir kai ima veikti prokurorai, tada atsiranda ir gynėjai-advokatai. „Visiems būtų geriau, – sakė K. Skrupskelis, – jeigu taptume istorikais“ ir kalbėtume ta kalba, kuri būdinga istorikams, ne prokurorams.

„Aš laikau tai procesu, – kalbėjo Bronius Makauskas, Varšuvos universiteto istorijos daktaras. – **Mes tiesiog iš sovietinės santvarkos perėjome į Europos Sąjungą, kur iš karto turime „privalomai“ glaustis prie naujos ideologijos, naujų procesų, naujų vertybių.** Ir mes nespėjome „suvirškinti“ viso šito proceso, atstatyti savo sąmoningumo. Išstudijuoti savo sudėtingą istoriją, įsigilinti į ją. Juk šitiek metų ji buvo pristatinėjama taip, kaip okupantams buvo naudinga, ne lietuviams ir Lietuvai. Ir tai liko – sąmonėje, „tyrinėjimuose“, laikysenoje.“

Skandinavistikos tyrinėtoja, VDU literatūrologė prof. Sigutė Radzevičienė mano, kad „iššūkis slypi mūsų galvose“: „Neturėtume dairytis stereotipų ar pavyzdžių – kaip Skandinavijoje, kaip Amerikoje, kitur. **Mūsų pa-**

tirtis yra kita. Ji unikali. Kaip skandinavams – unikali jų patirtis. Skandinavams nepatarsime: „Būkite truputėlį radikalesni, jūs per daug liberalūs.“ Mes kartais liberalūs būti negalime. Kadangi mūsų istorinė patirtis mus įrėmina.“

Prof. Arūnas Gumuliauskas, Seimo Valstybės istorinės atminties komisijos pirmininkas, pritarė I. Vaišvilatės teiginiui, dėl istorinės atminties politikos stokos. Jis pripažino, kad **daugelį metų istorinės atminties politikos formavimas buvo paliktas savieigai**. To pasekmės – per beveik tris nepriklausomybės dešimtmečius istorijos pasakojimuose išsilaike dar gyvybingi „sovietinės istoriografijos recidyvai“.

„Turim dvi institucijas – Lietuvos istorijos institutą ir Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimų centrą. Sovietinės ir nacių okupacijos klausimais tos dvi institucijos vos ne oponuoja viena kitai“, – sakė A. Gumuliauskas. Jis atkreipė dėmesį į prof. B. Makuosko pranešimą: Lenkijoje būtų visiškai neįmanomas dalykas, kad apie 1863-1864 m. sukilimą Vroclavo universitetas kalbėtų vienaip, Varšuvos – kitaip, Torūnės – trečiaip. Kai vieno ar kito istorinio fakto vertinimas patenka į visuomeninę apyvartą jis neturėtų būti konfrontuojančių nuomonių aptarinėjimo objektas. **Nuomonės turi būti, bet joms reikšti vieta – mokslinės diskusijos, ne mokykliniai vadovėliai.**

Klaipėdos universiteto istorijos prof. Valdas Rakutis pažymėjo, kad pagrindinis pasisakiusių leitmotyvas sutapo: nesvarbu kaip yra svetur, mes turime elgtis taip, kaip reikia mums, nepaisant kas kokius pageidavimus mums reikėtų iš šalies.

„Esu susipažinęs su Lenkijos sistema, – sakė kalbėtojas. – **Lenkijoje aiškiai suprantama, kur mokslinė diskusija, kur politika. Ir tos sistemos bendradarbiauja tiek, kiek tai reikalinga valstybės politikai.** Todėl pas juos didesnių krizių nėra. Jaunas žmogus, ypač vidurinėje mokykloje, turi ne diskutuoti, bet gauti aiškų supratimą apie savo istoriją. Ir susidaryti vieningą vaizdą, kuris įtvirtinamas, jungiant istoriją su literatūra, kitais humanitariniais mokslais, realia pažintine praktika, lankant mūsų istorijai ir kultūrai svarbias vietas, kaip tai daroma Lenkijoje.“

Esam reikalingi, kad kurtume ir atiduotume

„Siekiamo apmąstyti ateitį, galimus Lietuvos raidos scenarijus. Įvardyta grėsmių – prof. Gudauskas pristatė sudėtingą tų grėsmių matricą. Tačiau pagrindinė šių sudėtingų sistemų ir problemų priežastis – bendruomeniškumo degradacija, – sakė prof. B. Gruževskis. – Mes išlikome tik todėl, kad mokėjome apkabinti šalia esantį ir aukoti save vardan jo. Šiandien mes tampam agresyvūs egocentriškai. Čia esminė problema.“

„Jeigu nugalėtume vidinį susiskaldymą, įveiktume bet kokius sunkumus“, – kalbėjo profesorius. **Visos problemos, kurios išvarė iš Lietuvos 600 tūkst. žmonių,**

pagimdytos mūsų pačių. Jokia globalizacija, jokie užkariautojai tų žmonių nevarė. Politiniais sprendimais patys sudarėme tokias sąlygas. Juos priėmusieji yra visuomenės dalis. Jie turi galią, sprendžia, tačiau nebendradarbiauja su sociumu.

Pasak B. Gruževskio, esame stipriausia regione ekonomika. Tačiau pagal darbo užmokestį – dugne. Profesorius retoriškai klausė: „**Kaip lenkai, turintys 10 proc. mažesnį BVP vienam žmogui, gali sau leisti mokėti atlyginimus daugiau nei 100 EUR didesnius?** Nekalbant apie estus, kurie moka 300 Eur daugiau, turėdami, faktiškai, tą patį ekonominį potencialą? Jeigu jūs kiekvieno kišenėse kiekvieną mėnesį būtų 300 Eur daugiau, kaip atrodytų jūsų perspektyva?“

Pasaulio raidos tendencijos, anot B. Gruževskio, turės įtakos Lietuvos ateičiai, bet žymiai didesnę įtaką darys persikirstymo sistema. Pagrindinis klausimas: kaip panaudojame tai, ką sugebame sukurti? Sukurti gebame, tai niekam nekelia abejonių. Bet ar gebame tomis gėrybėmis teisingai dalytis? Pastarąjį dešimtmetį Lietuvos ekonomika buvo labai efektyvi, mes greitai atsigavome po 2008 m. krizės, ūkis sparčiai augo. Ar tai pajuto ir dauguma žmonių?

Esame labiausiai senstanti visuomenė pasaulyje! Pagal gyventojų skaičiaus mažėjimo dinamiką – paskutiniai, kartu su Puerto Riku ir Latvija. Sėkminga ekonomika, kuri daug investuoja į verslo sąlygas, turi labai aukštą „doing business“ indeksą (esam 12-tieji pasaulio šalių reitingų lentelėje), generuoja tik tokį socialinį efektą? Lietuvoje, kaip ir Estijoje, viena liberaliausių darbo apmokėjimo sistemų. Bet estai sugeba mokėti 300 eu daugiau. Kur problemos?

Pigi darbo jėga yra praeitis, aiškino prof. B. Gruževskis. Turime kalbėti apie verslus, kurie generuoja aukštus atlyginimus. Mūsų ekonomika, pasak kalbėtojo, pajėgi generuoti pakankamai aukštus atlyginimus, kad būtume 10-12 vietoje iš apačios, tarp Europos Sąjungos šalių. Graikija, Vengrija, Lenkija, kurdamos mažesnį BVP gyventojui nei Lietuva, sugeba generuoti savo piliečiams kur kas aukštesnį pragyvenimo standartą.

Verslininkas konferencijoje kalbėjo: aukšti atlyginimai jam nėra problema. Problema – efektyvi gamybinė sistema. Ir jeigu vadovui trūksta proto, o menedžeriams – kompetencijų, jie taip ir sukasi: ieško pigiau nupirkti, brangiau parduoti. Tokia ekonomika generuoja tas įtampas, dėl kurių 600 tūkst. mūsų tautiečių gyvena už Lietuvos ribų.

B. Gruževskis iškėlė antrą problemą – valstybės valdymo efektyvumą: „Čia turime milžiniškų problemų, apie kurias nekalbame. Buvo kalbėta apie karines grėsmes. **Teritorijų fizinio užkariavimo problema seniai pamiršta. Nereikia jų užkariauti, užtenka primesti savo žaidimo taisykles. Ir per tai pasisavinti tų žmonių – ne užgrobtų, laisvų žmonių – sukuriamą turtą.** Štai kur esminė problema! Mes reikalingi, kad kurtume ir atiduotume. Ne tam, kad vaikščiotume ir kalbėtume savo

kalba. Galime kalbėti bet kuria kalba, dabar tai jau nesvarbu. Svarbu kam atitenka mūsų pinigai. **Tie 300 Eur, kurių nėra jūsų kišenėse, šiandien yra kažkur kitur. Turėjo būti jūsų namuose, jūsų atostogų sąskaitoje ar pan. Kiekvieną mėnesį.** Verta dėmesio suma šeimos biudžetui.“

Renginį moderavęs LNB Informacijos analitikos skyriaus vedėjas Ginas Dabašinskas (Ginas Dabašinskas) įsiterpė su replika: „Neturintieji istorinės atminties – moka daugiau“...

pozicija.org/vidmantas-valiusaitis-zmones-be-istorines-atminties-moka-daugiau/

Nacionalinis transliuotojas siekia panaikinti net pačią LRT kontrolės galimybę

Nuo sausio 1 d. įsigalios naujas LRT įstatymas, kuriame numatyta steigti LRT etikos kontrolieriaus pareigybę.

Dabar LRT bus maloniau, jei juos kontroliuos kišeniškas pačių pasiskirtas kontrolierius, o visos žiniasklaidos naudojamų savireguliacijos mechanizmų, išorės etikos sargų – nereikia, nors tie etikos sargai ir toliau budriai stebės tas visas likusias žiniasklaidos priemones,- sako Seimo narė Agnė Širinskienė.

– Visuomenės informavimo etikos komisija 2020 m. iš viso fiksavo 9 etikos pažeidimus Lietuvos žiniasklaidoje. Iš jų vienas buvo LRT už Mindaugo Aušros publikaciją „LRT tyrimas. Milijonai eurų nuomonei pirkti – kalbama apie šešėlines schemas žiniasklaidoje“.

Šią LRT iniciatyvą komentuoja publicistas Algimantas Rusteika:

„Nepriklausomų ir laisvų žurnalistų“ veiklos etiką švelniai ir provaldiškai vertina šiltos proval-

diškos tarnybos: Žurnalistų etikos inspektoriaus tarnyba ir Visuomenės informavimo etikos komisija.

Bet net ir šios iš savųjų rato draugelių sudarytos kontoros negali nepastebėti akivaizdžių pažeidimų, kada skelbiamos netikslios žinios, patyčios ir vienpusiškos nuomonės, nesuteikiant teisės viešai šmeižiamam asmeniui jokios galimybės paneigti informaciją.

Už tokį konkretų pažeidimą šiame Visuomenės informavimo etikos komisija netgi buvo priversta LRT nubausti. Na, bet atėjo metas rinkimų pergalės vaisius rašyti. Konservatorių viešųjų ryšių agentūros LRT, išlaikomos ir dulkinančios mums protus už mūsų pinigus, abiejų lyčių vadovytės jau pasididino algas 20 000 EUR.

Dabar laikas ir komforto zoną apsitverti, apsišiltinti ir susitvirtinti. Tam, kad išvengti visuomenės kontrolės „visuomeniniam transliuotojui“, visuomeninis manipuliatorius siekia panaikinti net pačią kontrolės galimybę.

Trečiadienį Seimo kultūros komitetas pritarė LRT siūlymui, kad Visuomenės informavimo etikos komisija nevertintų LRT veiklos. O tam, kad sudaryti regimybę, jog visuomenė kontroliuoja LRT, siūloma įsteigti kontrolieriaus – ombudsmeno pareigybę, kurią ir mes siūlome.

Tik gudriai – ją padaryti ne nepriklausoma nuo LRT, kas būtų logiška, o pačios LRT parenkama, skiriama ir kontroliuojama vidine kontorele.

Sukursime zoną be jokios išorinės kontrolės, visuomenės pinigais išlaikomą propagandos monstrą. Ir patys save kontroliuosime, ponai. Jus visus taip pat.

Teisininkas Ramūnas Aušrotas:

Su tokiomis „teisėkūros tradicijomis“ man tenka nuolat susidurti prigimtinių žmogaus teisių gynimo kontekste. Nauji diskusijos reikalaujantys pasiūlymai įtraukiami į projektus paslapčia, neinformuojant visuomenės, konsultacijos su visuomene organizuojamos proforma ir yra demokratijos imitacija (klausymuose vos spėjamas apsikeisti nuomonėmis, o apie diskusiją nėra nė kalbos), siūlomo teisės akto pakeitimo poveikis visuomenei ir valstybei nėra vertinamas nei rengiant teisės akto projektą, nei jį svarstant.

Beje, Žmogaus teisių komitetas šioje srityje yra viena iš silpniausių grandžių: tiesioginių transliacijų nėra, su komitetu išvadamis iš anksto nėra galimybės susipažinti ir t.t. Galėčiau vardinti ir vardinti...

„Didžiąją dalį Lietuvos žiniasklaidos organizacijų vienijanti Visuomenės informavimo etikos asociacija (toliau – Asociacija) atkreipia dėmesį, kad pataisos buvo žinomos labai siauram ratui asmenų, nebuvo skelbtos prie Komiteto darbotvarkės viešai skelbiamų teisės aktų,

todėl nebuvo galimybės susipažinti ir pareikšti nuomonę šiuo klausimu.

Žmogaus teisių komitete, svarstysiuose įstatymo pataisais kaip papildomas komitetas, apie tokius siūlymus nebuvo net užsiminta. Asociacijos nuomone, tokia praktika, kai esminė įstatymo pataisa teikiama paslaptai, be viešų diskusijų, slapstantis nuo viso žiniasklaidos lauko dalyvių, signalizuoja itin pavojingą reiškinį, kad didelę galią turinčios žiniasklaidos priemonės gali nepaisyti demokratinei visuomenei įprastų taisyklių, bet kada sugalvojusios reikalauti keisti įstatymus pagal savo poreikius.“

Iš pretendentės į Seimo pirmininkes rinkiminės kalbos:

„Siekiant užtikrinti sklandų teisėkūros procesą, didesnis dėmesys turėtų būti skiriamas išankstinei ir, svarbiausia, kokybiškai analizei srities, kurią numatoma reglamentuoti.

Čia labai svarbu užtikrinti maksimaliai plačias galimybes konsultuotis su visuomene, įvairius juos sluoksnius atstovaujančiomis nevyriausybinėmis organizacijomis, ekspertais.

Kurti tradiciją šias diskusijas daryti ir šioje salėje.“

pozicija.org/nacionalinis-transliuotojas-siekia-panaikinti-net-pacia-lrt-kontroles-galimybe/

Žmonių pyktis dėl „Danske Bank“ katalikus įžeidžiančios reklamos sulaukė reakcijos

Internete platinamą peticiją, kuria „Danske Bank“ raginamas atšaukti reklamą su nepagarbiai ir pašaipiai pasitelkta katalikiškos Švenčiausiosios Jėzaus Kristaus Širdies ir Dievo Gailestingumo simbolika, jau pasirašė virš 1700 žmonių.

Į tai netruko sureaguoti „Danske Bank“ atstovai. Portale 15min.lt rašoma, kad Danske Bank“ rinko-

daros ir komunikacijos vadovę Baltijos šalyse Akvilę Švolkienę neva nustebino tokia interpretacija. Ji teigia, kad minėtoje reklamoje atspindėtas priesaikos motyvas. Neva toks, kokią savo profesijai duoda medikai, Seimo nariai ir panašiai.

„Mūsų atveju, tai savotiška „priesaika“ ir ištikimybė inovacijoms, progresui, technologijoms, pokyčiams“, - teigia ji. „Todėl herojus, duodamas priesaiką, spaudžia mikroschemą savo „širdyje“. Taip pat kampanijoje pabrėžiame mūsų, kaip darbdavio, atvirumą įvairiems požiūriams ir žmonėms, išmintį, drąsą kurti, pokyčius, šiuo metu vykstančius banke“.

Jos teigimu, reklama kurta kartu su „Danske Bank“ kūrybos agentūros komanda. Neva ši kampanija jau baigta, reklaminiai stendai beveik visur jau pakeisti kitais.

Internete platinamoje peticijoje pažymima, kad „Danske bank“ provokacijos prieš katalikiškus simbolius paviešinimui pasirinktas advento laikotarpis, kuris yra vilties, susikaupimo ir susitaikymo metas. Apmaudu, kad reklama rodoma būtent Vilniaus mieste, garsėjančiame savo Dievo Gailestingumo paveikslu, parodijuojamu minėtoje kampanijoje.

Lyg to būtų maža, reklama paleista advento laikotarpio pradžioje, kuris yra šv. Kalėdų – Jėzaus Kristaus gimimo – laukimo metas. Katalikai šiuo metu stengiasi susikaupti ir pasiruošti pasaulio Atpirkėjo užgimimo šventei.

Nepaisant to, „Danske Bank“ kolektyvas, net ir puičiai žinodamas katalikiškas Lietuvos tradicijas, nesibodi provokatyviai ir nepagarbiai naudoti Jėzaus atvaizdą. Ypač keista, kad reklamoje pasaulio laiminimas, katalikiškoje tradicijoje priskiriamas Dievui, čia priskiriamas bankui – lyg ši finansinė įstaiga, besityčiodama iš šventų dalykų ir užėmusi jų vietą, laimintų Lietuvos gyventojus, - skelbiama peticijoje.

Joje taip pat rašome, kad Danske Bank“ reklama nėra pirmasis atvejis Lietuvoje, kuomet reklamos kampanijai parenkami katalikiškus simbolius niekinantys motyvai. Viešojoje erdvėje anksčiau plačiai nuskambėjo dizainerio Roberto Kalinkino bei restorano „Keulė rūkė“ provokacijos. Nors tokie atvejai iš pirmo žvilgsnio gali atrodyti kaip nekaltas pašmaikštavimas, tai tampa tendencija, išties griauančia mūsų valstybės kultūrinius bei dorovinius pamatus.

Pastebėtina, kad tyčiotis iš žmonių religinių įsitikinimų, tikėjimo ir pažiūrų, mūsų šalyje tapo kone pareiga įvairiems verslininkams, menininkams, „apžvalgininkams“, inluenseriams ir kitokio paluko visuomenės nuomonės formuotojams.

2018 metais Vilniaus apygardos administracinis teismas skandalingai pagarsėjusiam užkandinių tinklui „Keulė rūkė“, kuris paskelbė reklamą su nukryžiuotu Jėzumi, paliko galioti Valstybinės vartotojų teisių apsaugos tarnybos skirtą baudą ir tarnybos nutarimą, kuriame konstatuota, kad bendrovė nesilaiko Reklamos įstatymo reikalavimų, draudžiančių niekinti religinius simbolius, tuo peržengdama saviraiškos laisvės ribas“.

2019 m. „Zero Live Show“ režisierius **Emilis Vėlyvis**, aktoriai **Vitalijus Cololo**, **Ainis Storpīrščītis** ir **Mindaugas Papinīgīs** išsisuko nuo baudžiamosios atsakomybės už tai, kad minint Žolinės šventę persirengę dvasininkais jie pamaldų metu įsiveržė į bažnyčią **Turgelių miestelyje** (Šalčininkų rajone). Šalčininkų teismas tąkart juos atleido nuo baudžiamosios atsakomybės, nubaudęs tik pinginėmis bandomis (E.Vėlyviui skirta 2000 eurų bauda).

Tačiau apeliacinės instancijos teismas režisierių **Emilį Vėlyvį** ir aktorius **Mindaugą Papinigį** bei **Ainį Storpīrštį** pripažino nusikaltėliais (jų bendražygis velionis **Vitalijus Cololo** teistumo išvengė tik dėl mirties).

Visi supranta, kad panašūs patyčių skleidėjai turėtų būti dažniau traukiami atsakomybėn.

Suprantama, „Danske bank“ nebaugina kelių tūkstančių eurų baudos. Tačiau nepasitenkinimo dėl patyčių peticija, matyt, prablaivė ir šį reklamos užsakovą, kuris pernelyg įsijautė į savo priesaikas „misijai“, – juk po to gali sekti kur kas skausmingesnis veiksmas: **klientai katalikai gali nuspręsti masiškai palikti tokį banką, kuris tyčiojasi iš jų religinių įsitikinimų.**

Taigi piliečių ryžtas yra geriausias atsakas į visų rūšių skleidžiamas patyčias, su kuriomis iki šiol, deja, dar neroni ar negali kovoti mūsų valdžia.

Peticijos tekstas (<https://katalikupeticija.lt/?p=38>)

<https://www.pozicija.org/zmoniu-pyktis-del-danske-bank-katalikus-izeidziancios-reklamos-sulauke-reakcijos/>

Liudvikas N. Rasimas. Prisiekiu ginti

„Prisiekiu ginti Lietuvos teritorinį vientisumą...“ girdėjome iš priesaiką priimančio Prezidento lūpų, tą girdėjome iš priesaiką priimančių Seimo narių lūpų, tačiau kai per televiziją šnekėjo kandidatai į ministrus, jų programinės nuostatos rodė, kad jie pasiruošę ne tik šį, bet ir kitus Lietuvos Respublikos konstitucinę santvarką grindžiamus principus pažeisti.

Jie atvirai kalbėjo apie lietuvių kalbos, kaip valstybinės kalbos statuso pakeitimą, per naujai patvirtintą vyriausybės programą siekti valstybės teritorijos federalizavimo, priimant Tautinių mažumų įstatymą. Jau šiandien vienoje šalies teritorijos dalyje rodoma tik kitos valstybės televizinės laidos, skirtos tik išskirtinei teritorijai. Mes visi norėtume matyti tas laidas. Dar daugiau – reikalaujama, kad šioje teritorijoje kandidatai į seniūnus mokėtų ir lenkų kalbą.

Suprantama, kad renkantieji gali pasirinkti tarp mokančio ir nemokančio lenkiškai, bet išskirti tam tikrą teritoriją, kur matoma ne sava, o tik svetimos šalies televizija arba kalbos mokėjimo dalykai, taikomi tik šiai teritorijai – jau akivaizdus Konstitucijos ir duotos priesaikos pažeidimas.

Paskelbus Kovo 11-osios aktą į Lietuvoje gyvenančius kitataučius buvo kreipiamasi jau ne kaip į Tautines mažumas, o kaip į Tautines bendrijas, nežiūrint to, kad buvo paliktas sovietinis 1989 m. Tautinių mažumų įstatymas. Jis nustojo galioti 2010 m. sausio 1 d. Panašiai nustojo galioti ir kiti sovietiniai įstatymai. Vieni dėl to, kad buvo priimti nauji, kiti todėl, kad jų nereikėjo. Nereikėjo ir Tautinių mažumų įstatymo, nes Lietuvoje nebuvo jokios kitos valstybės etninių žemų. Lietuvis neturėjo ir iki šiol neturi jokių didesnių teisių už save laikančiu rusu, baltarusiu, ukrainiečiu, lenku ar vokiečiu.

Taip, Lietuvoje yra didoka grupė piliečių save laikančių lenkais, bet „... kokiai tautybei priklausyti – asmeninis apsisprendimo reikalas, t. y. niekas, išskyrus patį asmenį, negali spręsti jo priskyrimo kokiai nors tautybei klausimo, todėl negalima nustatyti išskirtinių valstybinės kalbos vartojimo taisyklių, atsižvelgiant į pasirinktą tautybę“ (KT 1999 m. spalio 21 d. nutarimas). **Ir nors daugelio mokslininkų nuomone šios grupės žmonės yra ne Lenkijos, o Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės gyventojų palikuonys ir dabar yra Lietuvos piliečiai – jiems Lenkija dalina lenko kortą, kas reiškia – „visų pirma Lenkija“. Ar žinoma, kiek tokių kortų turėtojų yra Seime, Prezidentūroje, Vyriausybėje?**

Dabar apie valstybinę kalbą, kurios siekiama atsiskyti net taksai vairuotojų tarpe. Lietuvių kalba yra konstitucinė vertybė. Ji saugo tautos identitetą, integruoja pilietinę tautą, užtikrina tautos suvereniteto raišką. Įstatymų leidėjas privalo numatyti lietuvių kalbos apsaugos priemones ir jas įgyvendinančias institucijas. Lietuvių kalba privalo būti vartojama visose viešojo aptarnavimo srityse, įstaigose, savivaldybėse. Įmonės ir organizacijos tarpusavyje susirašinėja valstybine kalba. Kitose gyvenimo srityse asmenys gali nevaržomai vartoti kitas kalbas.

Asmens tautybė negali būti pagrindas reikalauti, kad jam nebūtų taikomos taisyklės, kylančios iš valstybinės kalbos statuso. Visi Lietuvos piliečiai – nesvarbu, ar jie priklauso titulinei lietuvių nacijai, ar būtų kitokios etninės kilmės, pagal Konstituciją yra lygūs, taigi negalima teikti jiems privilegijų dėl jų etninės kilmės.

Tautinėms bendrijoms (diasporoms) veikti pas mus

jokių trukdžių nėra. Kita vertus, kitokios etninės kilmės piliečiai per valstybinės kalbos mokėjimą turi integruotis į pilietinę Lietuvos visuomenę, tuo tarpu lenkų ar rusų kalbos Lietuvoje yra atneštinės.

Deja matome, kad žemesniais, negu Konstitucija, teisės aktais, ar vyriausybės programomis, bandoma siekti pakeisti konstitucine santvarka pagrįstus principus. Pavyzdžiui, priėmus siūlomą Tautinių mažumų įstatymą Lietuva oficialiai pripažintų, kad valdo kitoms tautoms priklausomas etnines žemes. **Ar suprantame, kur tas nuvestų? Ar patys norime sukurti savą Padniestrę, Donbasą?**

Autorius yra teisininkas Kovo 11-osios akto dėl Lietuvos nepriklausomos valstybės atstatymo Signataras

<http://www.zurnalasmiskai.lt/prisiekiu-ginti.html>

Jurga Lago.

Lietuva turi paskutinį šansą. Būkite atidūs, nes tuoj spręsis mūsų rytdiena

Šį mėnesį mūsų ispaniškoje šeimoje bus liūdna sukaktis (ispaniška šeima apima brolius, seses, senelius, dėdes, etc.) Kai prieš kelis metus (su tėvų skyrybomis) prasidėjo vieno jauno gyvenimo istorija, pasibaigusi vaiko nelaime.

Kai, pajutusi silpnumą, lyg kraują pajunta hienos, valstybė įlindo į šeimą ir sunkią tėvams akimirką išplėšė vaiką. **Apsimetusi gera ir rūpestinga, suniokojo 13 metų paauglį – atribodama nuo jo visą galimą pagalbą ir savus, mylinčius žmones, stumdama į negrįžtamus kūno ir sielos pasikeitimus. Lyties blokavimą ir keitimą.**

Šiandien jis – sergantis, išdarytas, sunaikintos tapatybės jaunas žmogus. Priklausantis tokių pat sudarkytų, apipjaustytų “žmonių be lyties” – jau nei vyrų, nei moterų klubui (kai žmogų sudarko – jau palieka likimo valiai.)

Tiek pakenkti, kiek pakenkė valstybė su ispaniškais Soroso fondais ir nevyriausybinėmis organizacijomis, nebūtų galėjęs net priešas. Stebėjom visi iš arti ir tai buvo mano tikroji praregėjimo priežastis, leidusi suvokti, jog po genderizmu slepiasi ideologija – naujasis komunizmas, blogis ir pavojus. Koks bausis, perkreiptas, niekingas protas tai galėjo sugalvoti, aš nežinau.

Ispanijoje stumiama progresyvioji valdančiosios partijos „Podemos“ politika – po “vaiko teisėmis” ir “laisvės” paslėpta plika ideologija.

Mokykla visiems prasideda nuo 3 metų, o kartu ir nematomas, tylus “švietimas” – seksualizavimas ir lenkimas į genderizmą. Programa sustatyta taip, kad savo piką pasiektų sunkiausiu vaikui metu – paauglystėje. Jei šeima stipri – atsilaikys, jeigu susvyruos – vaikas taps pažeidžiamu.

“Vaikas nėra tėvų, vaikas yra valstybės.” – sako šiandien Ispanijos Švietimo ministrė Anna Montero (apie tai yra mano postas su nuoroda). **“Visi, kurie užaugo krikščioniškos kultūros, tėvų autoritetu pagrįstoje tvirtyje, darnioje šeimoje, yra fašistai.**

Tik perlauzę stuburą krikščioniškai moralei ir palikimui, mes sukursim kitokią visuomenę. **Feminizavimas ir seksualizacija yra būtini. Būtina naikinti krikščionybę,”** – Gramsci (italų filosofas, komunistų partijos įkūrėjas). Ispanijos valdantieji remiasi Marksu, Gramsci, Marcuze. Pas mus ideologijos nutylimos, stengiamasi išsisukti su šiandienos “progresu”. Ispanams nėra ko slėpti. Jie kalba aiškiai.

Rašau, nes Lietuva turi paskutinį šansą. Dar yra unikali, saugi šalis. Tokių liko vienetai, berods, ES. Ardyti šeimą. Toks yra šiandienos naujųjų komunistų tikslas ir šiandienos tendencija, fashion & progress.

Todėl Ispanijos privačios mokyklos tampa tvirtovėmis. Apie tai neseniai rašiau ir dar pakartosiu. Su rimta, kartais ginkluota apsauga prie aukštųjų tvorų (pvz. mokyklos, kur mokosi karališkos šeimos vaikai). Be galimybės pakliūti vidun nesuderinus. Su rimčiausių šalies advokatų mūru užnugaryje.

Šeimoms iki smulkmenų pristatoma mokymo programa. Jokių “vertybių”, kurioms prieštarautų šeimos auklėjimas.

Taip šiandien mokosi elito vaikai. Ir ne tik fizinis saugumas, bet saugojimas nuo ideologijų yra prioritetas. Nemanykit, tiesa, kad tai yra kažkokie kalėjimai – normalios mokyklos, tik dirbančios ranka rankon su šeimomis. Tokiose mokėmės mes ir tai šiandien tampa naująja prabanga.

Pvz. mes žinom, kad **JOKIA trečioji šalis nežengs į mokyklą, nieko neduos vaikams “paskaityti”.** Ispanijoje į tai žiūrima rimtai – vyksta tikras ideologinis karas – tarp valdančiųjų komunistų “Podemos” genderizmo diegimo ir šalies elito, saugančio savo šeimą, šaknis ir turta.

Į privačias konservatyvias mokyklas trūksta vietų. Pakliuvę vaikai turi stengtis.

Mokyklose be programinių dalykų mokomi atidumo

pildant valdiškas anketas, atskleidžiant asmens duomenis, priimant net oficialią informaciją.

Mūsų sutartyje yra punktas, neleidžiantis trečiuosims šalims suteikti jokios informacijos vaikui, raštu nesuderinus jos su tėvais. Esame perspėti dėl galimų "valstybės įsilaužimų" – nuolat pasiruošę įsikišti advokatai.

Rašau, nes šiandien Lietuva yra ant slenksčio. **Jeigu bus priimta Stambulo konvencija, kelio atgal nebus. Genderizmas bus implementuotas teisinėn bazėn ir kilpa ims veržtis. Kad po koronos priedanga nepraslystų dar, ko gero, baisesnė nelaimė tautai. Nuo koronos yra būdų saugotis...**

Rašau, nes galiu perspėti, galbūt kažką pakeisti. Ši tema ypač svarbi, nes iš arti matau vieną sudarytą artimo jauno žmogaus likimą. Lietuva yra tiek pat jūsų, kiek išrinktų politikų ar juos rinkusių – **būkit atidūs, nes tuoj spręsis mūsų rytdiena. "Už motinų durnumą mokės jų vaikai", – sako ispanų patarlė.**

pozicija.org/jurga-lago-lietuva-turi-paskutini-sansa-bukite-ati-dus-nes-tuoj-sprexis-musu-rytdiena/

Algimantas RUSTEIKA: NELABAI NACIONALINĖ IDĖJA LIETUVAI! (Naujametinė jumoreska)

Jaunystėj visi turėjom pravardes pagal pavardes. (Arba - pagal išvaizdą, dėl ko teko nuolat kautis.) Kadangi išvaizdos buvau normalios - Lyčių iškrypimo anuomet dar netoleravo! - mokykloj buvau Ruslanas, Rustavelis, Rustaveika, o susipykus - „prakeiktas ruskis“. Institute prigijau kaip Rusas, o kai labai ko iš manęs reikėdavo - malonybinis Ruselis. Dažniausiai per matematikos kontrolinį pasigirdavo: „Ruseli, duok nusirašyti!“

Na, konservatnikų komentaruose aš ir dabar rusas, nes jie nuo manęs nusirašyti nenori - labiau mėgsta nusirašinėti biudžetinius pinigus. Nieko nepadarysi - seime humanitarus teoretikus išstūmė praktikai finansistai.

Šiais šviesiais mažumų ir 72 lyčių siautėjimo laikais reikia slėpti asmeninius duomenis, kad rusai ir Pravieniškių bachūrai nesužinotų. Todėl bunkės šmunkės ir zvonkės, kurių feministinėse kelnaitėse knibždėte knibžda vyriškų hormonų, sugalvojo net pavardėse užmaskuoti šeimynines padėtis. Matyt, taip užsigulėjusi belyčių barakudų šaldytuve prekė paklausesnė ir galiojimo terminas geresnis.

Tai, sakau, reikėtų ir mums su žmona prisijungti prie progresyvosios pažangos. **Būtų ji kokia Rusteikė ar Rustė - ir tautiška, ir žingsnis į lyties visišką paslėpimą tautos labui.** Juk ir tarp vyrų yra lapių ar gervių, (nepyk, Peteri, čia iš kalbos išėjo). Ir iš pavardės nebeatskirsi, kas ten pas ką kelnėse. Beliktų pasislėpt veidus ir pirmyn į karštuosius taškus, kur visos vienišos būna pagaliau pastebėtos.

Ir iš viso, kažkaip senokai nieko papildomai po karantino neuždraudė ir vaisingų debiuto idėjų, išskyrus kalėjimą už blogą pakalbėjimą apie tai, kas tau sekse nepatinka, negirdėti. Juk sulietuvinus ir supanelinus ponias būtų tikrai Lietuvai geriau. **Ropės žmona būtų Ropė, Vilko - Vilkė, o to Šeškaus - tai Šeškė. Jau nekalbant apie Avižinio Avižinę ar Geležinio Geležinę.**

Arba štai, tarkim, koks Birutis. Jo žmona vardu Birutė pase būtų Birutė Birutė. O Braškio būtų Braškė, Varškys į priėmimus atvyktų su Varške už parankės. Neliktų nepastebėtas po operacijos ir Makštys su makštim be Makštes, ar koks Degutis su Degute išsivoliojusia „Snoro“ aferoje.

Nėnius turėtų Nėnė, Bimba - Bimbė, o Gilys, aišku, Gilė, kaip ir Dulkys - Dulkę. Visų mylimas etiketo žinovas Lydeka etiketiškai vaikščiotoj su Lydeke, Lopata - su Lopate, bet ją nuolat Google ištaisytų į Lopetą.

O toliau tai ir pagalvoti baisu.

Ką reikėtų daryt Dauniui, kaip pristatytų žmoną teatralas Blėdis ar koks Kulys? Kalėdų Seneliukas Sysas? Ir kuo pataptų visų lietuvių karštai mylima Šakalienė? O ką darytų mano geras feisbuko draugas Putys - tiesiog nežinau.

Tokia būtų mano nauja idėja Lietuvai. Jeigu kas ja nepasinaudos, bus nepanaudotas kaip... vis dar pasitinkantis tradicinis senų pažiūrų lietuvaitis. Dėl to aš nekaltau. Tolerancinė aplinka kalta, kurios taip lengvai nebenuausi. Todėl per Naujuosius siūlau nepamiršti pakelti taures už varlyčių teises, už laisvės ką nori daryti partiją, už jūsų ir ne mūsų laisvę! Už Lietuvą, vyrai ir nevyrai!

https://www.respublika.lt/lt/naujienos/nuomones_ir_komentarai/bus_isklausyta/algimantas_rusterusteika_nelabai_nacionaline_ideja_lietuvai_naujamine_jumoreska/

Vytautas Sinica.

Metų derybose laimi ir lenkai, ir britai

Autorius yra politologas, VU doktorantas, Nacionalinio susivienijimo vicepirmininkas

2020 metų pabaiga tapo laiku, kai Europos Sąjunga užbaigia dvi labai svarbias derybas su savo esamomis ir buvusiomis narėmis. Tai faktinės derybos su Lenkija ir Vengrija dėl ES biudžeto sąlygų ir oficialios derybos su Jungtine Karalyste dėl prekybos sutarties.

Per Kalėdas pasirašytas Europos Sąjungos ir Jungtinės Karalystės prekybos susitarimas. Juo sureguliuoti ES ir JK santykiai po pastarosios išstojimo iš Europos Sąjungos. **2016 metų birželį britai apsisprendė palikti ES, o 2020 metų sausį išstojo iš ES, numatant per šiuos metus susitarti dėl santykių sureguliovimo. Ta diena atėjo.**

Niekas negavo visko, ko norėjo, bet britai išėjo situacijos nugalėtojais. Iš dalies, nes buvo susitaikę su tuo, kad nebus jokio susitarimo. Neatsitiktinai ES vyriausias derybininkas vadino susitarimą „pralaimėjimu visiems“, o Borisas Johnsonas pergale. Dėl susitarimo džiaugiasi ir Brexit šalininkai, ir priešininkai, nes dauguma britų seniai susitaikė su referendumo rezultatais ir labiausiai nori skyrybų proceso pabaigos. Brexit partijos atstovai kritikavo atskirus susitarimo elementus, bet iš esmės jį palaikė ir nepavadino „netikru Brexitu“, kas ir yra svarbiausia. Jie negalės susitarimo taip vadinti ir ateityje.

Kaip teisingai pastebi kritikai, pavyzdžiui, **Nigelas Farage`as, Jungtinė Karalystė itin nusileido simboliškai svarbiais žvejybos klausimais – nustatytas pereinamasis laikotarpis iki 2026 metų, per kurį ES šalys galės toliau žvejoti britų vandenyse.** 25 procentai ES žvejybos kvotų perleidžiama britų žvejams. Nustatyta, kokių santykiu pasidalinamos atskirų žuvų rūšių kvotos, kurios visos kasmet nežymiai didės britų naudai. 2026 metais Jungtinė Karalystė galės visiškai uždrausti ES žvejybą savo vandenyse, o ES galės uždėti muitus britų žuvies produkcijai. Kaip tiksliai bus, lems tik būsimas susitarimas.

Svarbiausias dalykas, ką laimėjo Borisas Johnso-

nas – laisva prekyba ir suverenumas. Kartu tai svarbiausias dalykas, ko ES nenorėjo duoti išeinantiems britams. Plačiai suprantama, kad bent ES išlaikančioms šalims laisva prekyba yra pagrindinis narystės ES privatumas, o politinis reguliavimas iš Briuselio – jos minusas.

Suprantama ir kad ES senbuvėse daug kas norėtų laisvos prekybos neaukojant suverenumo. **ES pirminis pasiūlymas primygtinai reikalavo, kad britai toliau pripažintų ES teisės viršenybę ir Europos Teisingumo Teismo sprendimus. Britai kategoriškai nesutiko ir galutiniame susitarime to nėra.** Jungtinė Karalystė suvereni ir Europos Teisingumo Teismo sprendimai jos nesaisto. O laisva prekyba, jei produkcija atitinka ES standartus, liko sutartyje. Ne absoliuti, bet tenkinančios britus apimties, maždaug tokia, kaip ES ir Kanados prekybos sutartyje. **Prekyba be muitų lieka, o judėjimas be sienų nutraukiamas. Tai didžiausias britų laimėjimas ir kartu didžiausias ES nerimas – ar ne per saldu kitoms šalims atrodys britų pasitraukimas?**

Likusieji Europos Sąjungoje kovoja savas kovas. Svarbiausia jų šiemet buvo dėl ES biudžeto, apimančio ir ekonominės pagalbos kovai su COVID-19 priemonėmis. Kadangi ES biudžetą šiemet pasiūlyta susieti su „teisės viršenybės“ ir „žmogaus teisių“ principų laikymusi, o Vengrija ir Lenkija Briuselyje kaltinamos šių principų nesilaikymu, faktiškai tai reiškė, kad siūloma nekristi šioms šalims ES biudžeto dalies. Suprantama, lenkai ir vengrai konstatavo, kad tokį biudžetą vetuos. Visi supra-to, kad neblefuoja, o kalba rimtai. Tačiau nebevetuos.

Vengrai ir lenkai gruodžio 10 dieną – tarptautinę Žmogaus teisių dieną – atsiėmė veto grasinimus, kai ES Vadovų Tarybai pirmininkaujanti Vokietija sutiko faktiškai atsieti ES biudžeto lėšas nuo „teisės viršenybės“ reikalavimų. Vietoje iš tiesų grėsmingos šantažo priemonės – lėšų nutraukimo – ES liko prie jokios faktinės žalos šalims nedarančios vertybinės deklaracijos, kuria sutarta įvardyti teisės viršenybės svarbą, pasmerkti jos pažeidimus ir nustatyti ES sankcijas. Tiek Morawieckis, tiek Orbanas mielai pasirašys šią deklaraciją.

Koks buvo pirminis Europos Komisijos pasiūlymas? Šių metų gegužę Europos Komisija pasiūlė konkretų mechanizmą, susiejantį ES lėšų skyrimą su teisės viršenybės principo laikymusi.

Visuotinai žinoma, jog Europos Komisija traktuoja būtent Lenkijos ir Vengrijos režimus kaip nesilaikančius šio principo. Būtent šios šalys, įvedus šį principą, turėjo negauti ES biudžeto lėšų dalies. Ar šalis pažeidžia teisės viršenybės principą, kartą priėmus šį mechanizmą spęstų Europos Komisija, o jos sprendimą galėtų vetuoti tik ES narių dauguma. Tačiau paties mechanizmo priėmimą vetuoti gali bet kuri viena ES šalis ir tai apsaugojo nuo jo priėmimo.

Naujasis susitarimas numato pasirašyti deklaraciją, pagal kurią Europos Komisija turėtų patvirtinti aiškias išankstines gaires savo sprendimams, o šalims narėms nesutinkant su jų taikymu, būtų reikalingas Europos

Teisingumo Teismo sprendimas. Be to, šalys galėtų būti baudžiamos tik dėl konkrečių įrodytų faktų, o ne dėl apibendrintos visos sistemos kritikos. **Nusivylę kairieji kritikai pripažįsta, jog praktikoje tai reiškia, kad „teisės viršenybės“ reikalavimo įsigaliojimas nusikelia mažiausiai metams. Tai tebutų klausimo atidėjimas, tačiau deklaracija apskritai nėra teisiškai privalomas dokumentas.** Jos pasirašymas nesukuria šalims negrįžtamų įsipareigojimų.

Ginčo dėl vadinamosios „teisės viršenybės“ tarp Europos Komisijos ir Višegrado šalių esmė visada buvo ir liko bandymas susieti teisės viršenybę su ideologiniu turiniu. **Nors formaliai jos kaltinamos teismų politizacija, taigi valdžių atskyrimo pažeidimu, realiai teismai šiose šalyse ne mažiau nepriklausomi nei kitose ES valstybėse. Iš tiesų Europos Komisija mėgina po „teisės viršenybę“ (rule of law) sutalpinti ideologinį turinį – įvairių mažumų grupių reikalavimus, įvairovės ir atvirumo siekių įgyvendinimą, susitaikymą su globalizmu. Bent šiemet Europos Komisijai nepavyko to padaryti.**

Dideliam Europos Komisijos nusivylimui, Višegrado šalys įrodė, kad galima ginti suverenumą ES viduje. Britų pasiektas susitarimas parodė, kad bent iš ES dotacijų negyvenančioms šalims, galima daug laimėti ir iš jos išėjus.

<http://www.propatria.lt/2020/12/vytautas-sinica-metu-derybose-laimi-ir.html>

NS narių laiškai

Gerbiamieji NS nariai.

Esu tik eilinis Jūsų partijos steigėjas. Bet stebint Jus džiūgaujant dėl to, kad NS paminėjo dviračių šou, kad sukūrėte paskiras facebooke ar youtube, noriu Jums pasakyti, kad tokie dalykas nepriartins Jus prie sėkmės. Poskyriai soc. tinkluose reikalingi tada, kada padarytas geras darbas ir jį reikia parodyti visuomenei.

Visų pirma, kaip man rodos, partijos sukurtos prieš pats rinkimus neturi tinkamo pasitikėjimo, todėl kad jos pagrindinis veiklos tikslas – patekti į Seimą. O Seimo populiarumas visuomenėje yra žinomas. Tai dabar yra laikas tam, kad įrodyti ne tas yra svarbiausia. Nors tiesa sakant nežinia, kada Uspackichas nustos remti koaliciją ir kada reikės organizuoti sekančius rinkimus.

Reikia peržiūrėti NS programą ir apsiriboti konkrečiais svarbiausiais tikslais, įtikinant visuomenę, kad jie bus realizuojami visur ir visada nepriklausomai nuo rinkimų rezultatų, konjunktūros ar koalicinio bendradarbiavimo.

Dabartiniu metu nei viena partija jau nekovoja už demokratiją, o jos net pagrindų nėra. Pradėkite kovą už demokratinius rinkimus. Nesunku įrodyti, kad visi Seimo rinkimai vyksta pažeidžiant Konstituciją ir demokratijos pagrindus. Pakvieskit teisininką, jei nėra partijos sudėtyje, ir jis tą lengvai įrodys. **Kova už demokratinius rinkimus bus suprantama ne tik piliečių tarpe, bet ir įdėmiai stiebama ir kitose ES šalyse.**

Demokratijos pagrindų nebuvimas liudija ir milžiniško masto išplėtusi antikonstitucinių privilegijų sistema, skirta remti sovietmečio ir naujų nomenklatūrą – prokurus, teisėjus, KGB bendradarbius ir t.t., viso kasmet apie 110 tūkst. žmonių gauna neteisėtai apie 150 milijonų Eurų iš valstybės biudžeto. Kitose ES šalyse to jau seniai nėra. Latvija ir Estija su tuo atsisveikino iškart po Nepriklausomybės paskelbimo. **Kai konservatorių partijos siūlymu I.Degutienei paskyrė valstybinę pensiją grubiai pažeidžiant LR Konstitucijos 29 ir 52 str. – tą pačią dieną 5 NS nariai su plakatu turėjo stovėti prie konservatorių būstinės ir prie Vyriausybės!** Tai duotu NS daug pelnyto politinio pelno.

Reikia pasiūlyti pensijų reformą, kuri skatintu našų darbą, o ne prisitaikymą prie tų, kurie gali pasirūpinti antikonstitucinėmis privilegijomis.

Be to jau rašiau NS, kad privilegijos,- tai rinkėjų pirkimas ir rinkimų iškreipimas. NS neturi su tuo taikytis. Kitaip sunku bus suprasti, kam buvo kuriama partija.

Nuo demokratijos pagrindų kūrimo priklausys, ar lietuviai grįš į Lietuvą, ar sumažės atskirtis ir mes tapsime viena didelė piliečių šeima, ar mes galėsime pasirūpinti vaikais, silpniesniais valstybės gyventojais.

Antras tikslas, tai demokratijos pagrindu kurti laisvą visuomenę, kur santykinai grindžiami tiesa, teisingumu ir meile. **Dabartinių metų visur vyrauja neslepiamas vargo mentalitetas – aš valdžioje – tai rūpinuosi saviimi, savo partija ir darau ką noriu (ir tas vadina laisve, liberalizmu ir t.t.).** O reikia propaguoti visai kitas vertybes – laisvas žmogus visų pirmą galvoja ne apie save, o apie bendruomeninį interesą ir kito žmogaus laisvę.

Demokratija ir laisvė – labai tarpusvy susijusios. Su tuo susijęs ir atvirumas bei viešumas. **Laikas pradėti nuosekliai kovoti su dabartine informacijos sklaida.** Nesunku įrodyti, kad LRT taryba ir jos veikla – atgyvenusi seniena, už kurią mokamą iš Tautos sąskaitos 50 milijonų eurų. ES šalyse, manau, vyrauja kitokia patirtis. Kas moka vokiečių kalbą, verta pasidomėti, kaip vokiečiai sugebėjo nugalėti valstybės užvaldymo procesus XX a. 60-aisiais.

Man rodos, jeigu NS garsiai pareikš, kad visų pirmą sieks paminėtų tikslų, kuriuos galima suprantamai išdėstyti keliuose sakiniuose – ir Jums ir rinkėjams taps aišku, kad čia tikrai naujai mąstantys žmonės. Ilgas bendras programas mažai kas skaito.

Linkiu sėkmės.

Ryšard Maceikianec

Vytautas Radžvilas:

ŽMONĖS ATSISKLEIDŽIA NELAIMĖJE

Iš tiesų atėjo laikas išsakyti savo poziciją. Nelaimės, sunkumai - visada dvibriaunės. Jų metų atsiskleidžia daugelio žmonių kilnumas ir geri bruožai. Bet tai - ir akimirkos, kai prabunda tamsiausio gaivalo instinktai ir šis gaivalas pakelia galvas ar net išlenda iš savo urvų daryti tamsių darbų.

Tik vienas pavyzdys - Leningrado blokada. Atsiribokime nuo anos sistemos ir praeties vertinimų. Žmonės mirė gatvėse iš bado „persivalgę“ 100 gr. duonos, kurios liūto dalį sudarė pjuvenos, daviniu. O „išmintingai „vadovavusių“ mieso gynybai partinių bonžų baliuose stalai lūžo nuo ikrų ir mandarinų ir upėmis liejosi rinktinė degtinė ir armėniški ar gruziniški konjakai... Prisiminti verta, nes dabartinė valdžia, astižvelgiant į visas Kreivių ir MGB istorijas, turi tiesiog genetinę predispoziciją vogti. Pandemija ir ypaingoji padėtis -- potencialus šiltnamis visiškai išsiskleisti tai predispozicijai. Švelniai patikslinčiau bičiulį Algimantą (Rusteika): tikėtina, kad tikrai nemiega naktimis. Nes jų galvose karštligiškai sukasi mintys: kas dar likę? ką dar būtų galima „privatizuoti“, o kalbant ne kvaziekonominiu žargonu - nugvelbti? :) Be abejo, jiems reikia - labai reikia - mirtinos tylos, kai tai vyks. Jau kalbėjome, kad ir taip nebus lengva surengti rimtesnių akcijų, tokia padėtis tik dar labiau ap sunkinti reikalus.

Taip pat tikiuosi, kad kai kurie nekantriai raginę ir net primygtinai reikalavę pareikšti poziciją mūsų bičiuliai atliks mažytį mintinį eksperimentą ir pamėgins įsivaizduoti, kokia nepavydėtina būtų padėtis, jeigu būtų paskubėta. Jau teko sakyti, o dabar belieka priminti posakį, kad drg. šėtonas viską daro gerai ir teisingai -- tik truputį ne laiku ir ne vietoje :)

Na ir baigdamas sveikinu su artėjančiais Naujais metais, linkiu juis sutikti ne kovidinio vienišumo bokštuose. Ir galiausiai - pasitikti juos su VILTIMI ir TIKĖJIMU, kad šiame pasaulyje kai kas dar priklauso ir nuo mūsų pačių - mūsų proto, valios, ryžto.

Ir galiausiai sunkiomis akimirkomis visada prisiminkime:

AMOR OMNIA VINCIT

Gruodžio mėn. NS valdyba svarstė:

- Klausimą dėl naujosios Lietuvos vyriausybės formavimo. Nuspręsta NS poziciją šiuo klausimu pateikti NS pareiškimu dėl naujosios vyriausybės ir Lietuvos valstybės ateities. Pareiškimas paskelbtas 2020 m. gruodžio 3 d.
- Klausimą dėl Lietuvos socialdemokratų partijos frakcijos pateikto Seime įstatymo projekto XIVP-86 dėl „Lietuvos Respublikos Dėl vardų ir pavardžių rašymo dokumentuose“. Nuspręsta NS poziciją šiuo klausimu pateikti NS pareiškimu dėl vardų ir pavardžių rašymo asmens dokumentuose. Pareiškimas paskelbtas 2020 m. gruodžio 7 d.
- Išklaudyta informacija apie naujų partijos priėmimą, tarp jų NS narių priėmimo klausimą Kauno ir Vilniaus skyriuose. Nuspręsta naujų NS narių prašymus ir priėmimo į NS partijos narius klausimus patikėti spręsti NS skyriams.
- Aptarė Facebook'o atviros grupės „Nacionalinis susivienijimas – Lietuvos ateitis“ veiklą. Pritarė susitikimui su šios grupės administratoriais.
- Aptarė NS partijos veiklos strateginio planavimo klausimus. Pritarė Kauno skyriaus SWOT analizės pateikimui svarstyti NS Valdybai.
- Aptarė NS partijos komunikacijos ir organizacinės veiklos klausimus. Atkreipė dėmesį į NS Valdybos darbo reglamento reikalavimus.
- Tarėsi dėl NS partijos skyrių steigimo metodinio aprūpinimo.
- Tarėsi dėl NS partijos 1/3 narių mokesčių pervedimo į skyrių sąskaitas.
- Tarėsi dėl NS Vilniaus forumo interneto svetainės ateities. Pritarė tolesnei šios svetainės veiklai ir atsakingo asmens už ją paskyrimui.
- Patvirtino NS partijos komitetų sąrašą.
- Tarėsi dėl NS pozicijos Covid-19 problemos klausimu. Nuspręsta šiuo parengti klausimu NS Pareiškimo projektą.
- Tarėsi dėl TS-LKD narės M.Navickienės ir kitų naujosios valdžios narių inciatyvos Seime ratifikuoti Stambulo konvenciją. Nuspręsta NS poziciją šiuo klausimu išdėstyti specialiaame kreipimesi į visuomenę.

**NACIONALINIS
SUSIVIENIJIMAS**

Redakcijos adresas: Kalvarijų g. 280-37, LT-08317 Vilnius
Platinamas elektroniniu paštu.

Perngė Nacionalinis susivienijimo komunikacijos skyrius

Laisvės pr.60, LT-05120 Vilnius.

El.paštas: info@susivienijimas.lt ; vradzvilas@yahoo.uk.co; www.susivenijimas.lt